

4 ΔΥΓΟΝΣΤΟΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΟΜΜ·4·ΔΥΓΟΥΣΤΟΥ



Αριθμός φύλλου 8

15 Νοεμβρίου 1965

Τιμή φύλλου δρχ. 2

ΑΝΟΙΚΤΟΙ ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΜΕ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΜΗΤΡΩΟΝ

Οί Τάφοι τής Κύπρου και τής Μ. 'Ασίας βοοῦν

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ λέξις Τούρκος ἀποτελεῖ ὕβριν. Καὶ δικαίως ἀποτελεῖ ὕβριν, διότι οἱ ἔμποροι τῶν ἐκκλησιῶν, αἱ σφαγαὶ τῶν γυναίκοπαίδων, αἱ δηλώσεις καὶ αἱ λοιπαὶ πρωτοφανοῦς ἀμότητος θηριωδία ἀπετέλουν ἀνεκὰθεν τὴν μόνιμον ἀσχολίαν τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ.

Ὁ ἀγροίκος γείτων μας οὐδὲν προσέφερον εἰς τὸν πολιτισμὸν, ἀπεναντίας ἀπὸ τὴν ἐμφάνισίν του ὑπῆρξεν ἐχθρὸς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ διώκτης κάθε ἀνωτέρου καὶ εὐγενοῦς. Χωρὶς ἄλλο, τὸ παρελθὸν τῶν Τούρκων δὲν εἶναι Ἱστορία, εἶναι ποινικὸν μητρώον πλήρες ἐγκλημάτων εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐν μέρει ἴσως ἔχουν τὸ ἀκαταλόγιστον, διότι δὲν εἶναι ἄνθρωποι, ἀλλ' εὐρίσκονται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐξελίξεως τοῦ ζώου εἰς ἄνθρωπον. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ τελειώσωμεν κάποτε μὲ αὐτούς, διότι ἔχομεν ὑποστῆ πολλὰ καὶ δὲν ἀντέχομεν πλέον.

Ἀφ' ὅτου αἱ τουρκικαὶ ὀρδαὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἐπαρχίας, ἐπεδόθησαν μὲ ἀγριότητα εἰς τὴν γενοκτονίαν καὶ τὸν ἀφανισμὸν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐλπίζουσαι ὅτι οὕτω θὰ κατορθώσουν τελικῶς νὰ ἐδραιωθοῦν εἰς τὰς προσκαίρους κατακτήσεις των. Ἀλλὰ ματαιοπονοῦν. Διότι τὰ ἐδάφη δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτούς πὺν προσωρινῶς τὰ κατέχουν. Ἀνήκουν εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ προσκομίσουν ἐνώπιον τῆς ἱστορίας ἀκαταλύτους τίτλους κυριότητος. Καὶ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἡ Ἑλλάς ἔχει ἐναποθέσει ὡς τίτλους κυριότητος τὰ διεσπαρμένα μνημεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς καὶ τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν νεκρῶν τῆς, πὺν ἔμειναν παντοτεινὰ ἐκεῖ, αἰώνιοι μάρτυρες τῆς ἑλληνικότητος τῶν ἐδαφῶν.

Μπορεῖ οἱ Τούρκοι νὰ ἠλλάξουν τὸ ὄνομα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ ἀλλάξουν καὶ τὴν Ἱστορίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο καὶ θὰ ξαναγίνῃ ἑλληνική.

Καὶ ἐνὸς οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα, τὸ ἐπίσημον ἑλληνικὸν κράτος παρίσταται ἀπαθῆς θεατῆς τῶν ἀνθελληνικῶν γεγονότων, πὺν ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἐξαφάνισιν κάθε ἴχνους ἑλληνισμοῦ ἀπὸ γησιῶς ἑλληνικῆς χώρας. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ δέχεται μὲ ἐξοργιστικὴν ἀδιαφορίαν τοὺς καταφερομένους ἐναντίον τοῦ ἔθνους προσηλακισμοὺς.

Ποῖος εἶναι ὑπεύθυνος δι' ὅλα αὐτὰ; Ποῖος ἄλλος παρὰ ἡ δημοκρατία, μὲ τὴν ποίαν ἐφθάσαμεν νὰ γίνωμεν οἱ γελοῖοι τῆς Εὐρώπης. Οἱ Τούρκοι, τὰ ἀνθρωποειδῆ αὐτὰ ὄντα, διέσυσαν τὸ γόητρον τῆς φυλῆς καὶ ἐκηλίωσαν τὴν ἑλληνικὴν φήμην.

Ἡ ἑλλειψὶς πατριωτισμοῦ καὶ ἡ δειλία τῶν πολιτικῶν τοῦ τόπου ἀπεθρόωσαν τοὺς Τούρκους, οἱ ὅποιοι ἐβουβάρδισαν τὰ ἑλληνικὰ χωριά τῆς Κύπρου καὶ ἐδολοφόνησαν ἀμάχους πληθυσμούς, διότι ἐγνώριζαν καλῶς, ὅτι ἀπέναντί των ἴστατο μιὰ δειλὴ δημοκρατικὴ κυβέρνησις, πὺν ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ψηφοθηρίαν καὶ ὄχι μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ὅταν οἱ Τούρκοι ἐξόντωναν τὸν Ἑλληνισμὸν, ὅταν οἱ Τούρκοι ἐσχίζαν καὶ κατεπάτουν τὰς ἑλληνικὰς σημαίας, ἐδῶ διεξήγοντο ἐκλογαί!

Ὅταν οἱ Τούρκοι ἐξεροίζωναν τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενεῖας ἀπὸ τὰς ἐστίας των, ὅταν οἱ Τούρκοι ἐτρομοκράτουν τὴν Κύπρον μας, ἐδῶ συνήρχετο ἡ βουλή!

Ἴδου εἰς ποῖον σημεῖον παρακμῆς μᾶς ὠδήγησεν ἡ δημοκρατία. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐστερήθημεν τῶν ζωόντων ἰδανικῶν καὶ ἀπωλέσαμεν τοὺς πραγματικοὺς ἑαυτοὺς μας, διότι ἐτρομοκράτημεν ἐντὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κινεῶνος τῶν κοιμητικῶν ἀνταγωνισμῶν. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡμεῖς κατήλθομεν τόσο χαμηλὰ, ὥστε νὰ τρέμομεν τοὺς Τούρκους!

Ἀναμφισβητήτως ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν εἶναι ἠττοπαθῆς. Ἡ δημοκρατία ὅμως τὸν κάνει νὰ φαίνεται ἔτσι, καθὼς αὐτὴ εἶναι ἀνίκανος νὰ φέρῃ εἰς πέρας μιαν πράξιν ἀνδριανοῦ, ὅπως εἶναι ὁ πόλεμος.



Μία βομβαρδισμένη ἑλληνικὴ οἰκία εἰς Κύπρον. Ἐν ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα μνημεῖα τῆς τουρκικῆς βαρβαρότητος.

Τὸ ἔθνος οὐδέποτε ἐφοβήθη τὴν σύρραξιν, διότι εἶναι γενναῖον. Ἡ πανικοβληθεῖσα δημοκρατία ἔτρεμε τὸν πόλεμον, διότι εἶναι θυληπτοεπής. Ἴδου λοιπὸν πὺς ἐγνώρισάμεν τὴν πικρὰν ἀλήθειαν καὶ εἶδομεν ἕναν ἀνδρείον λαὸν νὰ ὑπομένῃ τὰς ταπεινώσεις καὶ τὰς ἀδικίας, ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο οἱ ἀνανδροὶ ἀσχηγοῖ του. Ὅλοι ἐφοβοῦντο, μηδενὸς ἐξαιρουμένων! Διότι εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις πὺν διακυβεύεται ἡ τιμὴ τῆς Ἑλλάδος, ὅσοι ἔχουν ἀξιώματα ἐπαναστατοῦν ἢ παραιτοῦνται.

Οἱ δημοκράται πολιτικοὶ δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν τιμὴν των. Ἀλλὰ οἱ ἡγῆται τοῦ στρατοῦ νὰ γινώρῃσιν, ὅτι ἡ στρατιωτικὴ ἱστορία θὰ ἀναφέρῃ ὅλους τοὺς στρατηγούς πὺν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀνεκδιηγήτως δολοφονηθέντων Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν ἐδέχθησαν τὴν μεγίστην τῶν προσβολῶν ἐκ μέρους τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου.

Οἱ δημοκράται πολιτικοὶ χάριν μιᾶς ἰδιοτελοῦς σοπιμότητος ἐγκατέλειψαν ὀριστικῶς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Κύπρου εἰς τὸ ἔλεος τῶν βαρβάρων ὀθωμανῶν. Ἄς εἶναι λοιπὸν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν προδοτῶν ἀσχηκτων τὸ βάρος τῆς διαπραχθείσης ἀτιμίας.

Θὰ πρέπει ὅμως οἱ Ἕλληνες νὰ συγκρίνουν τὴν Ἑλλάδα μὲ δημοκρατικὸν καθεστῶς καὶ τὴν Ἑλλάδα μὲ καθεστῶς Ἑθνικόν.

Ἡδύνατο ποτὲ νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι ἐπὶ 4ης Αὐγούστου θὰ ἐτόλμα ἡ Τουρκία, ὄχι νὰ κινήσῃ, τι κάνει, ἀλλὰ καὶ νὰ διανοηθῆ ἀκόμη κατὶ προσβλητι-

κὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας; Τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεταξᾶ ἡ Ἑλλάς οὐδόλως ὑπελόγιζε τοὺς βαλκανικοὺς λαούς. Ὁ νοῦς τῆς ἦτο ἐστραμμένος ἄλλου. Εἶχε πράγματι τότε καταστῆ σεβαστὴ εἰς τοὺς φίλους καὶ τρομερὰ εἰς τοὺς ἐχθρούς, πράγμα πὺν ἀπέδειξε τὸ 1940!

Τὸ 1940 τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀντέστη νικηφόρος εἰς τὴν ἐπίθεσιν μιᾶς ὀλοκλήρου αὐτοκρατορίας. Μετὰ εἴκοσι πέντε ἔτη τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἐδέχεται καὶ δέχεται τὰς προσβολὰς καὶ τὰς ὕβρεις ἐνὸς ἀστείου καὶ πρωτόγονου ἀσιατικοῦ λαοῦ. Ἐπανειλημμένως αἱ ἑλληνικαὶ περιορισία ἐλεηλατήθησαν. Ἐπανειλημ-

μένως ἐδιὰσθησαν αἱ Ἑλληνίδες καὶ συνεχῶς ἐξορίζονται οἱ ὀμογενεῖς μας ἀπὸ τὴν κοιτίδα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Αἱ κυβερνήσεις πὺν ἀνέχονται τὴν ἀνθελληνικὴν πολιτικὴν δὲν εἶναι ἑλληνικαί, δὲν δικαιούνται νὰ εἶναι ἑλληνικαί! Ἀλλὰ διατὶ σήμερον ὑφιστάμεθα ὄλα αὐτὰ, πὺν τὸ 1940 ἦτο ἀδύνατον νὰ συμβοῦν; Τὰ ὑφιστάμεθα διότι, ἐνὸς τὸ 1940 ὑπῆρχεν εἰς λαὸς μὲ μιαν ψυχὴν, τὸ 1965 ὑπάρχει ἐν ἀλληλοεχθρευόμενον πληθὸς διηρημένων ἀνθρώπων. Διότι, ἐνὸς τὸ 1940 διώκει ἡ στιβαρὰ χεῖρ μιᾶς κυβερνήσεως Ἑθνικῆς, τὸ 1965 κυβερνᾷ τὸ ὑποπροῖον τῶν κοινοβουλευτικῶν συμβιβασμῶν. Διότι, ἐνὸς τὸ 1940 ἐκυριαρχοῦν οἱ Ἕλληνες, τὸ 1965 κυριαρχοῦν οἱ δημοκράται!

Ποῦ εἶναι ὁ ὑπερήφανος ἑλληνικὸς στρατός; Ποῦ εἶναι οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 1940; Ποῦ εἶναι οἱ ἡγῆται πὺν ὑπὲρ τὴν ζωὴν εἶχον τὴν πατρίδα;

Μόλις τακτοποιήσωμεν τὸ ἐσωτερικὸν μας ζήτημα καὶ ἀναγεννηθῆ ἡ Ἑλλάς, νὰ εἶναι βέβαιοι οἱ Τούρκοι, ὅτι ἡ ἱστορικὴ δικαιοσύνη θὰ ἀποκατασταθῆ. Διότι οἱ Ἕλληνες δὲν δειλιάζουν πρὸς τὸν πόλεμον καὶ τῶν θυσιῶν, ἐπειδὴ ἔχουν διδαχθῆ μὲ τὸ ξίφος νὰ διεκδικοῦν τὸ δίκαιον καὶ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν τιμὴν των. Ἐχουν ἀκόμη διδαχθῆ ὅτι τὰ ὑπερήφανον ἔθνη θυσιάζουν τὴν ζωὴν των εἰς τὸν βωμὸν τῆς νίκης καὶ ποτὲ τὴν ἀξιοπρέπειάν των εἰς τὸν βωμὸν τῆς εἰρήνης. Καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἐν ὑπερήφανον ἔθνος, ἀντάξιον τῆς Ἱστορίας, τῶν Παράδοσεων καὶ τῶν Τάφων του.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ποιούμεν ἔκκλησιν πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Κόμματος 4ης Αὐγούστου, τοὺς φίλους καὶ ἀναγνώστους τῆς ἡμερίδος μας, ὅπως συνδράμουν οικονομικῶς τὸν ἀγῶνα μας. Διότι εἰς τὰς κεφαλαιοδημοκρατικὰς μας κοινωνίας καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἰδεολογικοὶ ἀγῶνες δὲν δύνανται νὰ διεξαχθοῦν ἄνευ τοῦ χρήματος.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν τοῦ Κόμματος καὶ τῆς ἡμερίδος μας δὲν ἠτήσαμεν τὴν βοήθειαν οὐδενὸς πλουτοκράτου, χάριν ἀκριβῶς τῆς ἀνεξαρτησίας μας. Δι' αὐτὸ οὔτε Γραφεῖα ἀκόμη δὲν κατωρθώσαμεν νὰ ἔχωμεν.

Αἰτούμεν ὅμως τώρα τὴν ἀρωγὴν ὄλων τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν, οἵτινες πάντοτε ἐπεθύμουν νὰ ὑπηρετήσουν μίαν πραγματικὴν Ἑλληνικὴν Κίνησιν, εὐρισκομένην μακράν, τόσον τοῦ ἔθνικτου Κομμουνισμοῦ, ὅσον καὶ τοῦ κοινωνιο-διαδρωτικῆς Καπιταλισμοῦ.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὅλοι — ἄνευ ἐξαιρέσεως καὶ ἀνεξαρτήτως μικροῦ ἢ μεγάλου βαλαντίου — θὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἔθνικὴν αὐτὴν προσπάθειαν, ἀποστέλλοντες εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀρχισυντάκτου τῆς ἡμερίδος μας Δημ. Δημοπούλου (Μετρῶν 10 Ν. Σμύρνη) διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τὴν οικονομικὴν των συμβολήν.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΜΟΙΛΑΝΔΙΚΑ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 1η

Ἡ ἡμερίς «Αὐγή» ἀπεφάσισε τὴν διεξαγωγὴν «διαλόγου με τὸν ἀναγνώστη». Ὡς ἀναγνώσται καὶ ἡμεῖς τῆς «Αὐγῆς» καὶ μάλιστα φανατικοί, νομίζομεν ὅτι δικαιώμεθα νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν διάλογον, τὸν ὁποῖον ἀρχίζομεν ἐρωτῶντες (ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Κυπριακοῦ) τὴν «Αὐγὴν» ἐὰν τὸ κατωτέρω κείμενον ἀποτελεῖ προδοτικὴν πράξιν.

«Μία ἀντιπροσωπεῖα ἀποτελουμένη ἀπὸ ἓνα ἐπίσκοπο, ἓνα δημοσιογράφου-βουλευτὴ καὶ ἓνα νεαρὸ ἀγγλομαθὴ δικηγορικό ἐξεστράτευσεν στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ ὑποβάλῃ τὸ ὑπόμνημα τοῦ κυπριακοῦ «λαοῦ» γιὰ τὴν ἔνωσίν του μετὰ τὴν «μητέρα» Ἑλλάδα... Ποιοὶ φωνάζουν σήμερον στὴν Κύπρον γιὰ τὴν ἔνωσιν; Φωνάζουν ὅλοι οἱ ἐκμεταλλεῖς, ἐμποροκογλύφοι, πλούσιοι χωριάτες, δεσποτάδες καὶ τὰ τσιράκια τους ψευδοδημοσιογράφοι. Καὶ φωνάζουν, γιὰτὶ ἔχουν οικονομικὰ συμφέροντα ἀπὸ τὴν ἔνωσιν τῆς Κύπρου μετὰ τὴν Ἑλλάδα... Οἱ Κύπριοι φτωχοὶ ἀγρότες καὶ ἐργάτες πρέπει νὰ ἀγωνισθοῦν κατὰ τῶν ντόπιων Κυπρίων ἐκμεταλλεῶν τους, κατὰ τῶν ἐνωτικῶν ποὺ τοὺς καταπιέζουν καὶ τοὺς ληστεύουν καὶ ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν παράδοσίν τους ὑποχειρίων στὸν ἑλληνικὸ ἱμπεριαλισμόν. Ἀγῶνας ἐναντίον τῆς ἔνωσιν ποὺ εἶναι ἱμπεριαλιστικὸς ζυγός».

Ἀναμφιβόλως τὸ κείμενον εἶναι ἀνθεθνικὸ περιεχομένου, εἶναι προδοτικόν, αὐτὸ τούλάχιστον ἡμεῖς πιστεύομεν καὶ ἐρωτῶμεν τὴν «ΑΥΓΗΝ» νὰ μᾶς εἴπῃ ἂν συμφωνῇ. (Εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ ἀναφέρωμεν τοὺς δημιουργοὺς αὐτοῦ τοῦ κειμένου καὶ συμμεριζόμεθα εὐλικρινῶς τὴν ἀνησυχίαν τοῦ ὑπευθύνου τοῦ «διαλόγου με τὸν ἀναγνώστη»).

ΜΙΑ ΝΙΚΗ

Εἰς τὰ «ΝΕΑ» τῆς 6.11.65 δημοσιεύεται, ὅτι εἰς τοὺς φοιτητικὸς κύκλους τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἐπικρατεῖ «ἀτμόσφαιρα ἀναταραχῆς» καὶ ὅτι «ἡ ἀναστάσις τῶν φοιτητῶν ἐντάθηκε, διότι ἡ πλειοψηφία τῶν μελῶν τῆς νέας διοικήσεως ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁπαδοὺς τῆς γνωστῆς στῆ Θεσσαλονικὴ ἀντιδημοκρατικῆς κινήσεως 4η Αὐγούστου».

Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως ὅτι ἡ ἔθνικὴ ἰδιότης τῶν μελῶν τῆς διοικήσεως τῆς Φ.Ε.Α.Π.Θ. (Φοιτητικὴ Ἐνωσις Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης) προεκάλεσεν ἀναστάσι καὶ μάλιστα μεγάλην ἀναστάσι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ΕΔΑ καὶ τῶν Λαμπράκηδων, καθὼς καὶ εἰς τὴν ΕΔΗΝ τοῦ Παπανδρέου, ποὺ ἐφάνη ἀναξία τῶν 6 ἐκατομμυρίων δραχμῶν.

Ἡ νέα διοίκησις τῆς ΦΕΑΠΘ θὰ προχωρήσῃ μετὰ ταχὺ ρυθμὸν εἰς τὴν ἀπολύμανσιν τοῦ πανεπιστημίου ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸν μῖασμα καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἀντίδρασιν τῶν ἐγκαθήμεν τῆς ΕΔΑ, θὰ δεῖξῃ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ὅτι οἱ ἔθνικισταὶ φοιτηταὶ διακρίνον-

ΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΨΕΥΔΟΣ

Ἀπὸ γαλλικὴν σκοπιάν

Ἡ ἀποτυχία τῆς δημοκρατίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξε παταγώδης. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέραν δὲν γίνεται τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὑφιστάμεθα τὰς συνεπείας τῆς ἐφαρμογῆς ἑνὸς ἀποτυχημένου κοινωνικοῦ συστήματος. Ἐν τούτοις ὑπολείπονται μερικοὶ δημοκράται, ποὺ πιστεύουν ὅτι ἡ δημοκρατία εἶναι δυνατὸν νὰ διορθωθῇ καὶ ὅτι τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς παρουσιάζονται μόνον ἐδῶ καὶ ὄχι ἀλλοῦ, ὅπως π.χ. εἰς μίαν πολιτισμένην χώραν, τῆς ὁποίας ὁ λαὸς ἔχει ἀρκούντως διαπαιδαγωγηθῆ πολιτικῶς.

Πρὸς ἀντίκρουσιν αὐτοῦ τοῦ ψευδοῦς ἐπιχειρήματος ἀναδημοσιεύομεν ὠρισμένα ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ πρώην Γάλλου πρωθυπουργοῦ André Tardieu «La profession parlementaire» διὰ νὰ διαπιστώσῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ δημοκρατία ἐμφανίζεται παντοῦ ἡ ἴδια.

«... Ὁ κοινοβουλευτικὸς βίος θυσιάζει τὸν ἄνθρωπον ποὺ σκέπτεται, ποὺ μελετᾷ, ποὺ ἐνεργεῖ, ποὺ ἔχει τὴν ἰκανότητα τῶν πραγματοποιήσεων, εἰς τὸν ἄνθρωπον ποὺ ρητορεύει, εἰς τὸν κενολόγον δημαγωγόν...»

Τὰ κόμματα ψεύδονται ὅπως ἀναπνέουν. Ψεύδονται διὰ τὰ μικρά, ὅπως καὶ διὰ τὰ μεγάλα, ψεύδονται πρὸς τὰ ἀριστερά, ὅπως καὶ πρὸς τὰ δεξιά. Τὰ μεγαλοπρεπῆ βουλευτήρια εἶναι ἀνάκτορα τοῦ ψεύδους. Ἡ ζωὴ τῶν κομμάτων εἶναι βασικῶς ἀνήθικη, διότι ὁ καθένας βουλευτὴς ἐπαγγελματίας σκέπτεται περὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ του βουλευτικοῦ συμφέροντος...

Τὰ κόμματα προδίδουν τοὺς ἀρχηγούς των καὶ οἱ ἀρχηγοὶ προδίδουν τὰ προγράμματά των. Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ὁ καυγᾶς εἶναι διὰ τὸ πάπλωμα. Πρυτανεύει τὸ συμφέρον τοῦ ἐπαγγελματίου βουλευτοῦ...

Οἱ βουλευταὶ εἶναι ἀδιαλείπτως ἀπασχολημένοι: Εἰς πᾶ ὑπουργεῖα προβαίνουν εἰς ρουσφετολογικὰ διαβήματα, εἰς τοὺς διαδρόμους τῆς βουλῆς ραδιοῦργοῦν. Δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ παρίστανται εἰς τὰς συνεδριάσεις, νὰ βουλευῶνται. Εἶναι ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοὺς ἐκλογεῖς, ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις, ἀπὸ τὰ ταξίδια... Τὴν ἀνοιξιν προκειμένου νὰ ἐπικυρωθῇ τὸ σχέδιον Γιούγκ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ ταμεία μας τριάμισυ δισεκατομμύρια, ἔλαθα τὸν λόγον ἐνώπιον πέντε βουλευτῶν!...

Τὸ μεγαλύτερον ἐλάττωμα τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ εἶναι ἡ χελωνοβασία. Τὰ κοινοβουλευτικὰ σώματα

σπεύδουν ὅταν πρόκειται περὶ ἐκλογικῶν νόμων, ὅταν πρόκειται διὰ τὴν αὔξησιν τῆς ἀποζημιώσεως ἢ διὰ δημογωγικὴν ἀρτοκλασίαν. Ἐχρειάσθησαν 25 ἔτη διὰ τὴν μεταρρυθμίσιν τῶν πολεμικῶν συμβουλίων. Αἱ συζητήσεις διὰ τὸν νόμον περὶ στρατολογίας διήρκεσαν 12 ἔτη. Εἴκοσι ἔτη ἐχρειάσθησαν διὰ τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου περὶ ἀτυχημάτων ἐργασίας. Οἱ νόμοι ψηφίζονται βραδέως καὶ ἡ ποιότης των εἶναι κακῆ. Εὐθὺς μετὰ τὴν ψήφισιν των τοὺς μεταρρυθμίζομεν ἢ τοὺς καταργοῦμεν...

Αἱ βουλαὶ παρέχουν τὸ καθημερινὸν θέαμα ἀνεκδιηγήτου ἀμεθοδίας καὶ ταραχῆς πνεύματος. Ὅ,τι γίνεται εἰς τὰς βουλὰς εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ λογικοῦ. Ἡ ἐπιτροπὴ προϋπολογισμοῦ ἐψήφισε μίαν πίστωσησιν, ἀκολούθως τὴν ἀπέριψε, ἔπειτα τὴν ἐνέκρινε μειωμένην καὶ τέλος τὴν ἀπέριψε διὰ δευτέραν φοράν. Τὸ ἴδιο ἔτος ἡ βουλὴ ἀπέριψε καὶ τὸν προϋπολογισμόν ὅπως τὸν εἶχε συντάξῃ ἡ κυβέρνησις καὶ τὸν προϋπολογισμόν, ὅπως τὸν εἶχε συντάξῃ ἡ ἀντιπολίτευσις...

Ἡ τυραννία τῶν πλειοψηφίαν, ὅρος καὶ συνέπεια τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἐπαγγελματισμοῦ, ἔχει τρία ἀποτελέσματα, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν εὐνοεῖ τὰ συμφέροντα τῆς χώρας. Δημιουργεῖ τὴν κυβερνητικὴν ἀστάθειαν, διευκολύνει τὴν καταπίεσιν τῶν μειοψηφίαν, δημιουργεῖ τὴν γενικὴν ἀσυνδοσίαν...

Ἡ κυβέρνησις δὲν κυβερνᾷ. Δὲν κυβερνᾷ καὶ ἡ βουλή. Κυβερνοῦν ἐξωτερικαὶ δυνάμεις. Πού κείται λοιπὸν ἡ εὐθύνη; Εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ καθεστῶτα κανεὶς δὲν εἶναι ὑπεύθυνος, οὔτε εἰς τὴν κορυφὴν, οὔτε εἰς τὸ μέσον, οὔτε κάτω. Οἱ ψηφίζοντες ἂν δυσαρστηθοῦν τὸ πολὺ-πολὺ θὰ προκαλέσουν τὴν ἀντικατάστασιν ἑνὸς ὑπουργοῦ ἀπὸ ἄλλον ὑπουργόν, ἑνὸς βουλευτοῦ ἀπὸ ἄλλον βουλευτήν. Τὸ ἀνεύθυνον εἶναι γενικόν. Ἡ ἀσυνδοσία εἶναι γενικὴ. Τιμωρία δὲν ὑπάρχει οὔτε διὰ τὸν κακὸν ὑπουργόν, οὔτε διὰ τὸν κακὸν βουλευτήν. Αὐτὴ ἡ πραγματικότης καλύπτεται ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ δημοκρατικοῦ ψεύδους...

Ἴδου λοιπὸν πῶς περιγράφει ὁ Tardieu τὴν δημοκρατίαν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ ὁποία ἀναμφιβόλως θεωρεῖται πολιτικῶς προηγμένη χώρα. Μεταφέροντες δὲ τὴν περιγραφὴν αὐτὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα θὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι τῆς ταιριάζει ἀπολύτως, πράγμα ποὺ ἀποδείκνυει ὅτι τὰ τρομακτικὰ ἐλαττώματα τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἐμφανίζονται παντοῦ ὅπου αὐτὸ ἐφαρμοσθῇ.

«4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας

Ἰδιοκτῆτης-Ἑπεύθυνος

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Δεκελείας 12—Ν. Χαλκηδῶν

Ἀρχισυντάκτης

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Μετρῶν 10—Ν. Σμύρνη

Ἑπεύθυνος τυπογραφείου

Εὐάγγ. Χουλιαρᾶς

Ἐτησίαν συνδρομὴ δρχ. 50

Ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς ποὺ λαμβάνομεν

Κύριε Διευθυντά,

Ἀπὸ βάθους καρδίας σᾶς ἐκφράζω τὰ θερμά μου συγχαρητήρια διὰ τὴν πρωτοβουλίαν σας νὰ ἐκδώσετε τὴν «4ην Αὐγούστου». Εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔλειπε καὶ αὐτὸ ποὺ ἀνεῖρετόταν κάθε Ἑλληνας.

Τώρα πλέον δὲν μένει παρὰ νὰ ὁργανωθῶμε καὶ νὰ τραβήξομε ἐμπρός. Αὐτὸ περιμένει νὰ ἰδῇ ἀπὸ ὤψηλὰ ὁ Μεγάλος μας Ἀρχηγός Ι. Μεταξάς. Αὐτὸ θὰ εἶναι ἓνα καθημερινὸ μνημόσυνο, διότι οἱ κόποι Του δὲν ἐπῆγαν χαμένοι.

Μετὰ τὴν ψυχὴ ἀναφωνῶ: Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου!

Μετὰ τιμῆς
ΠΑΥΛΟΣ ΤΣΙΠΗΡΑΣ

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κ. Βασ. Μασούλα, τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ εἰς τὸ 7ον φύλλον μας, διορθοῦται εἰς «τ. Γραμματεὺς Ἐφετών» ἀντὶ τοῦ ἐκ παραδρομῆς ἀναφερθέντος «Δικηγόρος».

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ.κ. συνδρομητῶν δὲν ἔχουν εἰσέτι καταβάλῃ τὴν συνδρομὴν των, ὅπως ἀποστείλουν ταύτην ταχυδρομικῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀρχισυντάκτου μας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΠΑΤΣΙΛΙΝΑΚΟΥ	Πανεπιστημίου 47
ΚΟΡΝΑΡΟΥ	Σταδίου 36
ΕΣΤΙΑΣ	Σταδίου 38
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	Σταδίου 40

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

(«Ἑλλάς τῶν δουλοκτητῶν»)

ΠΩΣ ΤΟ ΚΚΕ ΒΛΕΠΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

χα και μακριά μαλλιά. Στὸν καυγά που ἐπηκολούθησε οἱ μπητικὲς ἐβγήκαν νικημένοι...».

Εἰς τὴν Ἑλλάδα εὐτυχῶς τὸ νέον αὐτὸ φρούτο τῶν πεσομιστῶν δὲν ἀναπτύσσεται εὐκόλως, μᾶς ἔρχεται ὁμως ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ μᾶς προκαλεῖ μεγάλην ἀηδία τὸ θέαμα τῶν Εὐρωπαϊῶν ἀλητοτουριστῶν, οἱ ὅποιοι συνήθως φέρουν εἰς τοὺς σάκκους των τὸ σῆμα τῶν ὀπαδῶν τῆς εἰρήνης.

Ὁ σύλλογος Μπέρναρντ Ράσσελ δικαιοῦται νὰ καυχήθῃ ὅτι, ἐκτὸς τῶν «ἠθικῶν» ἀντιλήψεων τῆς φιλοσοφίας τοῦ γηραλέου πορνογράφου, ἐκπροσωπεῖ ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ διεθνὲς κύμα τῆς παρακμῆς.

ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΑΙ

Μολοντί αἱ γερμανικαὶ ἐκλογαὶ παρήλθον, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη αἱ ἀναλύσεις τῶν αἰτίων που ὡδήγησαν εἰς τὰ γνωστὰ ἀποτελέσματα καὶ εἰδικώτερον οἱ δημοσιολόγοι ἀνεζήτησαν ἐπιμόνως νὰ ἀνεύρουν τὰς αἰτίας, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλεται ἡ ἥττα τοῦ σοσιαλδημοκρατικῆς κόμματος.

ὑποστηρίχθη βασικῶς ἡ ἀπόψις, ὅτι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἥττα τῶν σοσιαλδημοκρατῶν ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν Βίλλυ Μπράντ, τὸν ὅποιον ἡ ἐθνικὴ συνείδησις τῶν Γερμανῶν ἔχει ὀριστικῶς καταδικάσει, διότι ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Γερμανίαν εἰς νεαρὰν ἡλικίαν καὶ μετέβη εἰς Νορβηγίαν ὅπου ἔλαβε τὴν νορβηγικὴν ὑπηκοσύνητα, ἐγκαταλείψας καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ πραγματικὸν γερμανικὸν τοῦ ὄνομα, Χέρμπερτ Φράμ. Ἀπὸ τὴν Γερμανίαν ἔφυγε, διότι ἦτο ἀριστερός, πρᾶγμα που ἀπέδειξε περιτράνω κατόπιν μὲ τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὸν ἰσπανικὸν πόλεμον παρὰ τὸ πλεῖρον τῶν κομμουνιστῶν.

Τὸν ἄνθρωπον λοιπὸν που δὲν ἐπολέμησε διὰ τὴν πατριδα του, ἀλλὰ διὰ τοὺς Ἰσπανοὺς κομμουνιστάς, ἦτο ποτε δυνατόν οἱ Γερμανοὶ νὰ ἐκλέξουν ὡς πρωθυπουργόν των; Ἐξ ἄλλου ἠμποροῦν ποτε νὰ λησμονήσουν πῶς ὅταν ὁ γερμανικὸς λαὸς ἐμιμοκτάνει, ὁ Βίλλυ Μπράντ ἐκυκλοφορεῖ εἰς τὴν Γερμανίαν ὡς κατακτητὴς φέρων στολήν νορβηγοῦ ἀξιωματικῆς;

Οἱ ἰσχυρίζομενοι τὰ ἀνωτέρω ὑποστηρίζουν ἐπίσης ὅτι ἡ ἥττα τῶν σοσιαλδημοκρατῶν ὀφείλεται κατὰ ἓνα σοβαρὸν πασσοτὸν καὶ εἰς τὴν «ἀνεκρίζωτον πίστιν» τῶν Γερμανῶν πρὸς τὸν ἐθνικοσοσιαλισμὸν. Σχετικῶς καὶ ὁ C. Andersen γράφει ὅτι «... ἡ τελευταία προεκλογικὴ ἐκστρατεία ἀπεκάλυψε εἰς τὰ ὄμματα παντὸς ἀντικειμενικοῦ παρατηρητοῦ, ὅτι ὁ ἐθνικισμὸς παραμένει, εἴκοσιν ἔτη μετὰ τὴν χιτλερικὴν καταστροφὴν καθὼς ἐρριζωμένον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ...». Φαίνεται ὅτι ὁ Andersen θεωρεῖ φυσικὸν νὰ ἀρνηθῶν οἱ Γερμανοὶ τὸν πατριωτισμὸν ἐπειδὴ ἔχασαν ἓνα πόλεμον(!) καὶ ἀπορεῖ που δὲν τὸν ἀρνοῦνται. Μὲ τὴν ἰδίαν λογικὴν δεδαίως θὰ ἔπρεπε καὶ οἱ Ἕλληνας μετὰ τὴν μικροασιατικὴν καταστροφὴν νὰ ἀρνηθῶν τὸν ἐθνικισμὸν(!). Αὐτὰ ὅμως συμβαίνουν εἰς τὰς δημοκρατικὰς θεωρίας καὶ ὄχι εἰς τὰς ἱστορίας τῶν λαῶν.

Τέλος πάντων τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τὸ Γερμανικὸν ἔθνος δὲν συγχωρεῖ τοὺς λιποτακτῆσαντας ἀπὸ τὸν στρατόν, ὅταν τοὺς ἐχρειάζετο ἡ πατρίς, πρᾶγμα τὸ ὅποιον καὶ ὁ Ἕλληρικὸς λαὸς θὰ κἀνῃ, μᾶλλον ὁ κ. Ἀνδρέας τοῦ παρουσιάσει τὸ ἐκκολαπτόμενον σοσιαλδημοκρατικὸν του κόμμα.

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφίαν:

«Κατὰ τὸν πανηγυρισμὸν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Κάλυμνον ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Κ., ὁ ὅποιος ὄμως οὐδόλως ἀνεφέρθη εἰς τὸν Βασίλεια Γεώργιον Β' καὶ τὸν Ι. Μεταξά, οἵτινες ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὸ ἱστορικὸν «ΟΧΙ», ἀλλὰ ὡμίλει περὶ Δημοκρατίας, κλπ. Αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, εἰς ἐνδειξὴν διαμαρτυρίας, ἀπέχωρσαν τοῦ ἑορτασμοῦ.»

Ὁ Ἕλληρικὸς λαὸς εἶναι κατὰ βάσιν πατριωτικὸς. Καὶ ὅταν ἡ Δημοκρατία κάνει τὸ σφάλμα, νὰ συγκρούεται ἀνοικτὰ μὲ τὰ ἀίσθηματά του λαοῦ, τότε θγαίνει χαμένη.

ΤΟ ΝΕΟΝ «ΣΥΝΘΗΜΑ»

Ὡς εἶναι γνωστὸν, τὸ «Σύνθημα» ἦτο Γερμανικὸν περιοδικόν, τὸ ὅποιον ἐκυκλοφορεῖ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου εἰς ὅλας τὰς κατεχομένας ὑπὸ τῆς Γερμανίας χώρας. Σκοπὸς του ἦτο ἡ διὰ παντὸς μέσου προπαγάνδα τῆς Γερμανίας καὶ ἡ διαφήμισις παντὸς πράγματος Γερμανικοῦ. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι μὲ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἦλθε καὶ τὸ τέλος τοῦ περιοδικοῦ «Σύνθημα». Ὁμως ὄχι! Σήμερα κυκλοφορεῖ πάλιν εἰς τὸν τόπον μας ἓνα περιοδικὸν πανομοιότυπον, μὲ τὴν μόνην διαφορὰν, ὅτι διαφημίζει ἓνα πραγματικὸν δυνάστην καὶ τύραννον, αὐτὴ τὴν φερά, τὸ ἀσιατικὸν κτήνος! Εἶναι ἡ «Γενιά μας», που ἀπευθύνεται πρὸς τὴν νεολαία!! Τεύχος 6ης Νοεμ. 1965,

Ὁλόκληρος ἡ εἰσαγωγή τῆς «ἱστορίας τοῦ ΚΚΕ» τοῦ Ν. Ζαχαριάδη καὶ μέγα μέρος τοῦ προλόγου καὶ τοῦ 1ου Κεφαλαίου τῆς πραγματεύονται περὶ τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» καὶ εἶναι πλήρη μὲ τὴν κατὰ τῆς ἀσοχημένην ὑπὸ τοῦ συγγραφέως πολεμικὴν.

Ἐάν ὑπάρχη κατὶ διὰ τὸ ὅποιον ἠμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα διὰ λογαριασμὸν ὅλου τοῦ Ἀντικεκοῦ πολιτισμένου κόσμου καὶ τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἡ τρισηλιετής ἱστορία μας, ἡ πλέον δοξασιμένη ἱστορία τοῦ κόσμου. Τὰ 2000 ἔτη τῆς Ἀρχαίας καὶ τὰ 1000 τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας ἀποτελοῦν τὸ παρελθὸν τοῦ λαοῦ μας, μὲ τὸ ὅποιον ἔχουν γαλουχηθῆ τὸσες καὶ τὸσες γενεές Ἑλλήνων. Χιλιάδες συγγραφεῖς εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ἔχουν ἀσοληθῆ καὶ ἀσολοῦνται μὲ τὴν ἱστορίαν μας καὶ ὁμιλοῦν δι' αὐτὴν μὲ ἀπέραντον θαυμασμὸν. Καὶ ἰδοὺ, ὁ Ν. Ζαχαριάδης καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. τί σκέπτονται διὰ τὴν ἱστορίαν μας καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα:

Τὴν μὲν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἀποκαλεῖ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν του (§ 3ην) «Ἀρχαίαν Ἑλλάδα τῶν δουλοκτητῶν», τὴν δὲ Βυζαντινὴν Ἀυτοκρατορίαν εἰς τὴν ἰδίαν παράγραφον χαρακτηρίζει «Βυζαντινὴ Ἀυτοκρατορία τοῦ ἀσιατικοῦ δεσποτισμοῦ».

Καὶ εἰς τὸν πρόλογόν του προσθέτει: «Ὁ δεύτερος «Ἕλληρικὸς» πολιτισμὸς τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας τοῦ ἀσιατικοῦ δεσποτισμοῦ, κατέρρευσε ἀπὸ ἐσωτερικὴν πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀποσύνθεσιν καὶ σαπίλα, γιατί τρεφόταν ἀπ' τὴ δουλεία τῶν Λαῶν.»

«Ἑλλάς τῶν δουλοκτητῶν» ἢ Ἀρχαία Ἑλλάς!
«Ἀσιατικὸς δεσποτισμὸς» ἢ Βυζαντινὴ Ἀυτοκρατορία!

Τίποτε περισσότερον!

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀντιγραφείσαν περιουχὴν ὁ Ν. Ζ. χαρακτηρίζει τὴν Βυζαντινὴν Ἀυτοκρατορίαν «Ἕλληρικὴν» ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, διὰ νὰ δεῖξῃ, ὅτι δὲν παραδέχεται αὐτὴν ὡς Ἕλληρικὴν. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει εὐκρινέστερον εἰς τὴν εἰσαγωγὴν του (ἐδάφ. 3) : «Ἕλληρικὴ Ἀυτοκρατορία δὲν ὑπῆρξε ποτέ».

Καὶ τώρα ἡ πολεμικὴ του ἐναντι τῆς Μεγάλης Ἰδέας:

«Ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα εἶναι ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἐκέρυψε δύο τινὰ ἐναντία σ' ὅλα τὰ δοσμένα τῆς ἱστορίας καὶ τῆς Ἐπιστήμης» ἦτοι:

α') «ὅτι ἡ Νέα Ἑλλάδα ἀποτελεῖ ἀπόγονο, κληρονομία, καὶ συνεχιστὴ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος τῶν δουλοκτητῶν καὶ τῆς Βυζαντινῆς Ἀυτοκρατορίας τοῦ ἀσιατικοῦ δεσποτισμοῦ, καὶ

β') «ὅτι ἡ Νέα Ἑλλάδα δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει μέσα στὰ στενά της ὄρια καὶ ὅτι τὴ λύση γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα καὶ ὅλες τὶς δυσκολίες της θὰ τὴ θρεῖ στὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, δηλαδὴ νὰ ξαναφτιάσῃ τὴν «Ἕλληρικὴν» Ἀυτοκρατορία που δὲν ὑπῆρξε ποτέ».

Κατὰ τὰς «ἱστορικὰς» ὁδὲν πεπονηθεῖς τοῦ ΚΚΕ, ἡ Νέα Ἑλλάς δὲν ἀποτελεῖ ἱστορικὴν συνέχειαν οὔτε τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος οὔτε τῆς «ἡ Ἕλληρικῆς» Βυζαντινῆς Ἀυτοκρατορίας. Κατὰ τὰ βασικά δὲ «ἐπισημοτικὰ δοσμένα» τοῦ ΚΚΕ, ἡ Νέα Ἑλλάς, ὡς τὴν παρέλαβε ἡ «Μεγάλῃ Ἰδέα», δηλαδὴ ἡ μέχρις Ὁρθρου, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ζήσει «μέσα στὰ στενά ὄρια της».

Ποῖον δὲ ὄλον ἔπαιξεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας μας ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα καὶ τί ἐπίδρασιν εἶχεν ἐπ' αὐτῆς, μᾶς ἐξηγεῖ περαιτέρω ὁ Ν. Ζ.:

α') «Εἶναι ὁ θεωρητικὸς μανδύας που ἡ ἀστοσιφλακιδικὴ ἀντίδρασις φέρεσε στὴν πολιτικὴν τῆς γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ παρασύρῃ πρὸ εὐκόλου τὸν Ἕλληρικὸν λαὸν» (πρόλογος, σελὶς 8).

β') «Σὰν θεωρία καὶ σὰν πράξις συγχροσεῖ ὁλόκληρο τὸ οικονομικὸ, κοινωνικὸ, πολιτικὸ, καὶ πνευματικὸ σύστημα τῆς ἀστοσιφλακιδικῆς ἀντίδρασης ἀπὸ τότε που κυβερνᾷ τὸν τόπο, δηλαδὴ ἀπὸ τότε που ὑπάρχει Νέα Ἑλλάδα μέχρι τὶς μέρες μας».

γ') «Ἐδέσποξε (ἢ Μ. Ἰδέα) τῆς οικονομικῆς καὶ κοινωνικοπολιτικῆς διαρθρώσεως τῆς χώρας, ὅταν ζύγωνε νὰ κλείσῃ τὰ ἐκατὸ χρόνια ἀπὸ τὴν ἀπελευθερωτικὴ τῆς ἐπανάστασις, ὡς τὶς παραμονὲς τῆς δημοουρίας τοῦ Κ.Κ.Ε.»

δ') «Κόστισε στοὺς ἐργαζομένους ἀνυπολόγιστες ζημίες καὶ καταστροφές».

ε') «Διεύτωσε μεγαλοελλαδίτικες καταχτητικὰς βλέψεις».

στ') «Οἱ πόλεμοι χειροτέρευσαν τὴ γενικὴ κατάστασιν στὴν Ἑλλάδα», ἦτοι: Ἐσωτερικῶς μὲν μεγάλωσαν:

- 1) «Τὴν οικονομικὴ ἀποστράγγισιν τοῦ τόπου».
- 2) «Τὴ φτώχεια καὶ τὴ μιζέρια τοῦ λαοῦ».
- 3) «Τὴν ἐξάρτησιν τῆς χώρας ἀπὸ τοὺς ξένους».
- 4) «Ἐδείξαν στὸ λαὸ ὅτι ὅταν ἀκόμη πετυ-

χαίνουν οἱ πόλεμοι (1912—13) δὲν φέρουν εὐτυχία μὰ πρὸς τὴν μεγάλην ἐξαθλίωσιν».

Ἐξωτερικῶς δέ:

«Ἐμπλέξαν πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν θέσιν τῆς Ἑλλάδος, τόσο στὴ Μακεδονία-Θράκη ὡς καὶ στὴ Μεσόγειο. Καὶ γενικῶς οἱ μεγαλοελλαδίτικες καταχτητικὰς βλέψεις εἶναι μὴ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες, γιατί δὲν λύθηκε δημοκρατικὰ τὸ Βαλκανικὸ πρόβλημα καὶ γιὰ τὸ ἐξοντωτικὸ ἀλληλοφάγωμα τῶν λαῶν που κατοικοῦν τὴν Χερσόνησο τοῦ Αἴμου. Ἐπίσης:

«Ἡ πολιτικὴ τῆς Μεγάλῆς Ἰδέας ἐπέφερεν ὄχι μόνον ὕλικὴν συμφορὰ στὸν τόπο, ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ ἐξαθλίωσιν, γιατί ὑπῆρξε ὁ πρόξενος ὀλοπλευροῦς καθυστέρησις». Καὶ συγκεκριμένα «καθυστέρησε τόσο ἡ μαρξιστικὴ θεωρία καὶ σκέψις καὶ σοσιαλιστικὴ πολιτικὴ κίνησις καὶ ὁργάνωσις καὶ γενικὰ κάθε μαζικὸ ριζοσπαστικὸ δημοκρατικὸ κίνημα» (εἰσαγωγὴ παρ. 7).

Αὐτὰ λοιπὸν γράφει ὁ Ν. Ζαχαριάδης στὴν ἱστορία τοῦ ΚΚΕ. Ἐκ τῶν ἀφορισμῶν αὐτῶν τοῦ ΚΚΕ κατὰ τῆς Μεγάλῆς Ἰδέας ἐξάγονται ἀναγκαστικῶς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

Α') Ὁλόκληρος ἡ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ 1821 μέχρι σήμερα, ἄγεται καὶ φέρεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῆς Μεγάλῆς Ἰδέας. Εἶναι διὰ τὸν λόγον τοῦτον καταδικαστέα ἐν τῷ συνόλῳ καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας της.

Β') Ὅλοι οἱ πόλεμοι ὑπῆρξαν καταστρεπτικοί! Καὶ αὐτοὶ οἱ νικηφόροι!! Δηλαδὴ θὰ ἦτο προτιμότερον, κατὰ τὸ ΚΚΕ, νὰ μὴ ἐγίνετο οὐδεὶς πόλεμος. Πρὸς ἄσιν μάλιστα οἰασθήποτε ἀμφιβολίας, οἷτως ἀναφέρονται οἱ πόλεμοι 1912—1913. Καὶ αὐτοὶ ἔφερον δυστυχίαν εἰς τὸν τόπον!

Γ') Τὰ εἰρηρικὰ ὡσαύτως μέσα «κατακτήσεων», τὰ ὁποία μετεχειρίσθη ἡ πολιτικὴ τῆς Μεγάλῆς Ἰδέας, δὲν ἐξαιροῦνται. Αἱ ἐπεκτάσεις δι' εἰρηρικῶν μέσων εἶναι φοβεραὶ καὶ ἀξιοκατάκριτοι. Ὑπῆρξε, δι' ὀλίγον, ὀλεθρία διὰ τὸν τόπον ἡ προσάρτησις π.χ. τῆς Θεσσαλίας καὶ τῶν Ἰονίων νήσων.

Δ') Εἰδικώτερον καὶ φανατικώτερον ἐπιζοῖνται ἢ ὑπὸ τῆς Μεγάλῆς Ἰδέας ἐπιτευχθεῖσα κατόπιν τῶν πολέμων 1912—1913 «κατάκτησις» τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἡ ὁποία ἠδίκησε τοὺς Σλάβους γείτονάς μας καὶ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ «ἀλληλοφάγωμα τῶν λαῶν που κατοικοῦν τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἴμου».

Ἐρωτῶμεν κατόπιν αὐτῶν: Δύνανται οἱ ψηφοφόροι τῆς Ε.Δ.Α.:

- 1) νὰ λέγονται Ἕλληνες;
- 2) νὰ κέκτηνται τῆς Ἕλληρικῆς ἰθαγενείας;
- 3) νὰ ζοῦν, νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ κυκλοφοροῦν ἐντὸς τῆς χώρας που ἔχουν ἀρνηθῆ;
- 4) νὰ μένουν ἀτιμωμένοι;

Κάθε Ἕλλην θὰ ἀπαντήσῃ ΟΧΙ. Ἄς ἔχωμεν λοιπὸν ὑπομονήν!!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου ἦτο ἐργατοκρατικὸν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ ἐργασία θεωρουμένη ὡς κοινωνικὸν καθῆκον ἐτίθετο εἰς ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὸ πᾶνθεον τῶν ἠθικῶν ἀξιών.

Τὸ πολίτευμα πῆς 4ης Αὐγούστου ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἐπέβαλε τὰ κάτωθι φιλεργατικά μέτρα, που ἀποτελοῦν ἐν μικρὸν δείγμα τοῦ μεγάλου κοινωνικοῦ του ἔργου.

- Ἐδημιουργήθη τὸ Ι.Κ.Α.
- Ἰδρύθη ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία.
- Καθιερώθη 8ωρον καὶ 7ωρον.
- Ἐθεσπίσθησαν αἱ Συλλογικαὶ Συμβάσεις.
- Ἰδρύθη ἡ Βιοτεχνικὴ Ἑστία.
- Καθιερώθη ἡ ὑποχρεωτικὴ διαίτησις.
- Ἐπεβλήθη ἡ Κυριακὴ ἀργία.
- Συνεστήθη ἡ Ἐργατικὴ Ἀμιλλα.
- Καθωρίσθη ἡμερομίσθιον βασικόν.

Ὑπῆρξε ποτὲ ἐν Ἑλλάδι κοινωνικὸν σύστημα που νὰ ἐπέτυχε νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τόσον βραχὺν χρόνον ἐν τόσον πλατῶ σοσιαλιστικὸν πρόγραμμα; Τὰ ἐπὶ μέρους φιλεργατικά μέτρα που Ι. Μεταξά θὰ ἀναλυθῶν ἄλλοτε λεπτομερῶς καὶ πρέπει νὰ ἀναλυθῶν, διότι ἡ δημοκρατία αὐθαίρετως κατήργησε μέγα μέρος τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας τῆς 4ης Αὐγούστου ἐπ' ὠφελεία τοῦ καπιταλισμοῦ.

KINA: 'Ο κακός δαίμων τῆς Ἰνδουησίας

ΤΟ ΑΠΟΤΥΧΟΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΑΡΤΑ ΕΜΕΙΩΣΕ
ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟΝ ΚΥΡΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΥΠΑΝΑΠΤΥΚΤΑ ΚΡΑΤΗ

Άρθρον τοῦ ἐπιφανοῦς Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου BEN. WEST

τελευταίον: Σελίς 1η ἐξώφυλλον: Εἰκονίζεται μιὰ Σοβιετικὴ μητέρα μετὰ τοῦ τέκνου τῆς, με λέξαντα ὅτι στὸ πρόσωπὸ τῆς καθρεφτίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ τῆς! Σελίς 2α: Ρωσία 7 Νοεμ. 1917. Τίτλος «Ὅταν ἀνέτειλε ἡ νέα ἐποχὴ». Σελίς 4η καὶ 5η: ΕΣΣΔ. Ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον. Μερικοὶ Ὑπότιτλοι: «Πρὸς τὸν Κομμουνισμό» (πρωτρεπτικόν!). «Σοσιαλισμός καὶ Κομμουνισμός». «Ὁ αὐριανὸς ἄνθρωπος», ὑπογραφή (Ἑβραϊσμός;) Francis Kohen.

Σελίς 6η: «Μὲ τίς κοπέλλες τῆς γενιάς μας». Ὑπότιτλος... «Γάμος ἂν λὰ ρωσικά!». Σελ. 7η: Κινηματογράφος (Λίβελλος ἐναντίον τοῦ Φράνκο). Σελ. 8η: «Ἡ ἀνάμιξις καὶ δράσις τῆς Οὐάσιγκτον στὸ πραξικόπημα τοῦ Ἰουλίου». Σελ. 10η. «Τὸ δεύτερο ΟΧΙ τοῦ λαοῦ» (τὸ πρῶτο, θυμούνται, ἀλήθεια, ποίος τὸ εἶπε!). Σελ. 11η: Τὰ βασανιστήρια τῶν Λαμπράκηδων ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία. Ἐπίσης διαφήμες τὰ Ἀπαντα τοῦ Λένιν. Σελ. 12 καὶ 13η: Καλλιτεχνία καὶ Ἀθλητισμός. Σελ. 14η: Ὁ λαὸς γιορτάζει τὸ ΟΧΙ στὴν Δραπετσώνα καὶ στὴν Κολομαριά (δὲν ὑπάρχουν ἄλλες πόλεις στὴν Ἑλλάδα;). Σελ. 16η: Ἐμπρὸς γιὰ τὸ Μέλλον μας ἢ τὰ 20 χρόνια τῆς Π.Ο.Δ.Ν. (Παγκόσμια Ὁμοσπονδία Δημοκρατικῆς Νεολαίας). Τὸ «Σύνθημα» ἐκυκλοφορεῖ ἐν καιρῷ πολέμου, ὅποτε ἀπὸ τὸ κάθε τί ἐξηρτάτο ἡ τύχη τῆς Γερμανίας, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς προπαγάνδας. Ἡ «Γενιά μας» διατὶ κυκλοφορεῖ; Πόλεμος δὲν ὑπάρχει. Ἡ μήπως ὄνειρεύονται ρωσικὴν κατοχὴν;

ΘΕΑΜΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ

Ἀπὸ τὴν βιογραφίαν τοῦ Γ. Παπανδρέου, τὴν ὁποίαν δημοσιεύει πρωινὴ καθημερινὴ ἐφημερίς:

«Κυριακὴ βράδυ, σ' ἓνα κέντρο ἢ ἀρχήστρα ἐπαίξει τὸν «γυιὸ τοῦ ἀπτοῦ». Οἱ περισσότεροὶ σγκώθηκαν ὄρθιοι, ὁ Παπανδρέου καὶ ἡ περὶα τοῦ ἀνήθησαν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο, ξέσπασε μιὰ ὄχι καὶ τόσο ἀσυνήθιστη παρ' ἡμῖν συμπλοκή, κατὰ τὴν ὁποίαν κάποιος «πέτυχε» μὲ τὸ ποτήρι τῆς μπύρας, τὸν πρῶτον πρῶτο-πουργὸ στὸ κεφάλι».

Πόσον θὰ ἐπεθύμει ὁ κ. Παπανδρέου νὰ ἰδύνατο νὰ ἀποκρατῆ, ὅπως τὰ ποτήρια τῆς μπύρας καὶ τοὺς βιομηχάνους τῆς μπύρας!

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ

Τὸ 1928 οἱ στρατιωτικοὶ κατήργησαν τὴν Δημοκρατίαν εἰς τὴν Πορτογαλίαν καὶ ἐκάλεσαν τὸν καθηγητὴ τῆς οἰκονομίας τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κοϊμπρα Ὀλιβέιρα Σαλαζάρ νὰ περισώσει ὅτι ἰδύνατο ἀπὸ τὴν χρεωκοπήσαν Πορτογαλίαν.

Ὁ Σαλαζάρ ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θὰ ἀνελάμβανε πλήρη ἐξουσίαν, ὥστε νὰ ἐπιτύχη τὴν οἰκονομικὴν ἀνάρθωσιν καὶ πρόδοον τοῦ ἔθνους. Οἱ στρατιωτικοὶ ἠρήθησαν. Καὶ ὁ Σαλαζάρ ἐπέστρεψε εἰς τὸ πανεπιστήμιον. Ἀλλὰ δὲν παρέμεινε ἐπὶ πολὺ, διότι ἡ οἰκονομικὴ καταστροφὴ ὡδήγηε ὀλοταχῶς εἰς ἔθνηκὴν συμφορὰν. Οἱ στρατιωτικοὶ ἀπεδέχθησαν τοὺς δρους τοῦ καὶ ἀνέθεσαν τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας εἰς μίαν ὑπεύθυνον ἔθνηκὴν κυβέρνησιν.

Ἔτσι ἡ Πορτογαλία ἀπέκτησεν ἔθνηκὸν πολιτεύμα, τὸ ὅποιον μέχρι σήμερον διατηρεῖ. Δὲν πρόκειται ἡμεῖς νὰ κρίνωμεν τὸ ἔργον τοῦ Σαλαζάρ. Ἐκεῖνος ὁμως πού καλοπίστως θὰ ἐπεθύμει νὰ κἀνῃ αὐτό, δὲν ἔχει παρὰ νὰ συγκρίνη τὴν πρὸ τοῦ Σαλαζάρ κοινωνικὴν κατὰστασιν μὲ τὴν μετὰ ἀπὸ αὐτὸν διαμορφωθείσαν.

Εἰς ὅλον τὸ διαρρέσαν χρονικὸν διάστημα τὰ δημοκρατικὰ κόμματα, πού μετὰ τὴν ἀνεπάρκειαν των εἶχον διαλύσει τὴν Πορτογαλίαν, εὗρισκοντο χαμένα εἰς τὴν ἀφάνειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ ἀνέστυρεν ὁ νῦν ἀρχηγὸς τοῦ κράτους Ἀμέριγο Τομάζ διὰ νὰ πειραματισθῆ, μὴ καὶ τυχὸν οὐτὰ τὰ λείψανα τῆς δημοκρατίας ἔχουν μέσα των καμμίαν ὑγιὰ δύναμιν, ὥστε νὰ φανοῦν χρήσιμα εἰς τὴν πατρίδα των. Ἀλλ' ἰδοὺ τί ἐπαθεν ὁ ἄνθρωπος. Μόλις διεθεδαίωσε τοὺς δημοκράτους, ὅτι χάριν αὐτῶν θὰ διεξαγάγη ἐκλογὰς κατὰ κοινοβουλευτικὸν τρόπον, αὐτοὶ τοῦ ἐξήτησαν νὰ δημοσιεύσουν προκήρυξιν πρὸς τὸν πορτογαλικὸν λαόν, πράγμα πού ὁ Τομάζ ἀπεδέχθη—τί δημοκρατικώτερον αὐτοῦ;—

Μολαταῦτα ὁ Τομάζ δὲν ἀπεγοητεύθη καὶ τοὺς διεμήνυσεν ὅτι: «Ἀποδέχεται τὴν συζήτησιν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, ἀλλ' ὅτι δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰ θέσῃ ἐν κινδύνῳ τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας. Εἰς τὴν ὀρθοτάτην ὑπόδειξιν τοῦ Τομάζ οἱ δημοκράται ἀπήνησαν εἰς στυλ Γεωργίου Παπανδρέου καὶ ἰσχυρίσθησαν: «... ἡ κυβέρνησις δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀφήσῃ τὸν λαόν νὰ διαλέξῃ μόνος του. Ἐπιθυμεῖ νὰ διαλέξῃ ἡ ἴδια ἐκεῖνους πού αὐτὴ θέλει. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν λέγεται ἐκλογὴ. Λέγεται διορισμός».

Δὲν γνωρίζομεν ἂν τελικῶς ὁ Τομάζ θὰ στείλῃ τοὺς δημοκράτας σπῆτι των ἢ κάπου ἄλλου διὰ νὰ συνέλθουν, γνωρίζομεν ὅμως ὅτι οἱ Πορτογάλοι διηρωτήθησαν, ἔαν οἱ δημοκράται πού διεξεδίκουν νὰ ἐκπροσωπήσουν τὸ πορτογαλικὸν ἔθνος ἐπεθύμουν πράγματι νὰ ὠφεληθοῦν σὺτό. Διότι ζητοῦντες τὴν ἀνεξαρτησίαν των ἀποικίων τῆς Πορτογαλίας, ἀσφαλῶς ἐδλαπτον αὐτὴν καὶ ἀσφαλῆστερον ἀκόμη ἐξεπροσώπων τὴν Ἀγγόλαν καὶ τὴν Μαζομβίκην παρὰ τὴν Πορτογαλίαν.

Ἀποκλειστικῆς «4ης Αὐγούστου» διὰ τὴν Ἑλλάδα

Τὰ πρόσφατα γεγονότα εἰς τὴν Ἰνδουησίαν ἐπιβεβαιώνουν, ὅτι τὸ πρόγραμμα τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας διὰ «συνεχεῖς ἐπαναστάσεις» εἶναι πρόγραμμα δράσεως καὶ οὐσίας καὶ ὄχι μόνον θεωρητικὸν σχῆμα.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς συναμοσίας, αἱ ὁποῖαι ὡδήγησαν εἰς τὸ ἀνεπιτυχὲς πραξικόπημα τῆς 1ης Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Τζακάρτα δὲν ἔχουν καταστῆ εἰσέτι ἀπολύτως γνωσταί. Ἀλλὰ τὸ φιλοκινεζικὸν πρόγραμμα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἰνδουησίας τὸ ὁποῖον διατηρεῖ πολὺ στενάς σχέσεις μετὰ τὸ Κινεζικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα, ἔχει ἤδη καταγγελλθῆ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν τύπον τῆς Ἰνδουησίας. Ἀκόμη καὶ αἱ διαδηλώσεις διαμαρτυρίας πρὸ τῆς Προεδρίας τῆς Ἑρυθρᾶς Κίνας δεικνύουν, ὅτι πολλοὶ Ἰνδουησιοὶ πιστεύουν, ὅτι τὸ Πεκίνον εἶναι ἀρκετὰ ἀναμεμειγμένον εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐν πράγμα εἶναι καθαρόν: Ἡ ἀπόπειρα ἀνατροπῆς τῆς Ἰνδουησιακῆς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος τῶν Κομμουνιστῶν διὰ σταδιακὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας ὑπ' αὐτῶν. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο παρουσιάσθη πρὸ τινων ἑβδομαδῶν ὑπὸ τοῦ Λιν - Πιάο, ὑπουργοῦ Ἀμύνης καὶ ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Πεκίνου. Πρὸτε ἀκόμη νὰ προστεθῆ, ὅτι ὁ Λιν ἤσκησε πίεσιν, περιλαμβάνουσαν καὶ τὴν χρῆσιν στρατιωτικῆς δυνάμεως, διὰ νὰ ὑπαγάγῃ ὅλας τὰς χώρας ὑπὸ τὸν κομμουνιστικὸν ἔλεγχον, μετὰ τὴν Κίναν ἡγουμένην καὶ κατευθύνουσαν. Παρὰ τὴν ἰδίαν τὴν Πεκίνον δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιδεικνύη παντοῦ φιλικὰς διεθέσεις καὶ τὰς πλέον εἰρηνικὰς προθέσεις, ἰδίως πρὸς τὰ νεοανεξαρτητοποιηθέντα κράτη.

Ἡ Ἰνδουησία ἐδοκίμασε μίαν κλασσικὴν περιπτωσιν τῆς πραγματικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑρυθρᾶς Κίνας. Ἦτο μία χώρα μετὰ κυβερνήσιν διακεκμημένην λίαν φιλικῶς πρὸς τὸ Πεκίνον καὶ ἔχουσα ἐν ἰσχυρὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα, τὸ ὁποῖον ἤσκει μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ ἀπελάμβανε ἐδικῶν πλεονεκτημάτων. Ὡς ὅμως ἀπεδέχθη, αὐτὸ δὲν ἦτο ἀρκετόν. Ἡ ὄρεξις τῶν Ἑρυθρῶν διηγήθη ἀπὸ τὴν διαφαινόμενην ἐπιτυχίαν καὶ δι' αὐτὸ οὗτοι ἐπροχώρησαν εἰς τὸ δεύτερον ἄγαν, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ὀρθῶν ὑπὸ τοῦ Λιν - Πιάο: τὴν συγκέντρωσιν ὅλων τῶν ἐξουσιῶν.

Ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχε καὶ αἱ ἀνταντακλασεις τῆς ἀποτυχίας εἶναι τώρα ἀρκετὰ δυσάρεστοι διὰ τὸ Πεκίνον. Ἐθνη, τὰ ὁποῖα εἶχον δεῖξει εἰς τὸ παρελθόν μίαν συμπάθειαν πρὸς τὴν Κομμουνιστικὴν Κίναν, τώρα ἐπιδεικνύουν ἀγανάκτησιν καὶ μεταμέλειαν. Εἰς τὴν ἰδίαν τὴν Ἰνδουησίαν, ὅπου ἐπὶ ἔτη δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμίαν ἐπίσημος μομφή, οὔτε κατὰ τῶν ἐγγυῶν κομμουνιστῶν, οὔτε κατὰ τοῦ Πεκίνου, ἡ ἀντίδρασις ἔχει τὴν γεῦσιν τῆς πικρίας. Ὅλαι αἱ ἐνεργεταὶ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ τῶν συγγενῶν του ὀργανώσεων ἔχουν ἀναθεματισθῆ. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Τύπου ἀλλάσσει καὶ γίνεται ταιαυτή, οἷα ποτὲ δὲν ἐγένετο ἀκουσθῆ μέχρι σήμερον εἰς τὴν Ἰνδουησίαν.

Οὕτω ἡ Ἰνδουησιακὴ ἐφημερίς «Κηρῦξ Δρόμος» ἔγραψε πρὸ ἡμερῶν εἰς κύριον ἄρθρον τῆς: «Ἡ ἀσθένειά μας ἦτο, ὅτι πάντοτε προσεπάθημεν νὰ πείσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὅτι ἡ ἀπειλή τῆς ἐθνηκῆς μας ὑποστάσεως ἰδύνατο νὰ προέλθῃ μόνον ἀπὸ τὴν ἀντιδραστικὴν δεξιάν καὶ ποτὲ ἀπὸ τὴν δογματικὴν Ἀριστεράν. Τώρα ἐδιδάχθημεν τὸ πικρότερόν μας μάθημα. Χωρὶς νὰ ἀναφέρεται εὐθέως εἰς τὴν Ἑρυθρὰν Κίναν, ὁ ἀρθρογράφος ὁμιλεῖ διὰ «μὴ ἀναμενομένας ἐπιβουλάς» καὶ ἀποφραίνεται: «Σήμερον ὑπέστημεν ἓνα κλονισμόν. Ἐλυτήθημεν θαθεῖα ὅταν παρετηρήσαμεν τὴν στάσιν τῶν ὑποτιθεμένων πολὺ φιλικῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα εἶχον δεῖξει ὄχι μόνον ἐλλειψιν ἐκτιμῆσεως ἀλλὰ καὶ περιφρόνησιν διὰ τὴν ἐπαναστάσιν τῆς Ἰνδουησίας καὶ τὴν ἐνημερίαν τοῦ λαοῦ τῆς». Περαιτέρω ὁ ἀρθρογράφος, δηκτικώτερος, ἐκφράζει ἀγανάκτησιν, διότι «μῖα χώρα, μετὰ τὴν ὁποῖαν συνεφωνήσαμεν εἰς τὸν ἀπὸ κοινοῦ πόλεμον ἐναντίον τοῦ ἡγεμονισμοῦ, τοῦ ἀποικισμοῦ καὶ τοῦ νεοαποικισμοῦ, τὴν ἰδίαν ὥραν συναμοτεῖ διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἰδεολογίαν τῆς διὰ τῆς βίας εἰς τὴν χώραν, μετὰ τὴν ὁποῖαν συμπολεμῆ καὶ συνεργάζεται».

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ μέθοδος τῆς βίας ἐπιβολῆς δὲν εἶχε ἐφαρμοσθῆ μέχρι τότε εἰς τὴν Ἰνδουησίαν. Ἀπὸ τὰ νέα κράτη τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ἔχουν προέλθει παρόμοιαι φωναί, αἱ ὁποῖαι δεικνύουν τὴν πραγματικὴν ἐνεργητικότητα τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας εἰς αὐτά. Ὅπως γράφει ἀνοικτὰ μία ἐφημερίς εἰς τὴν Κένναν: «Οἱ Ἀφρικανοὶ δὲν θεωροῦν συμφέρον εἰς τὰς μάχας των ἐναντίον τῆς Δύσεως νὰ πολεμοῦν παρὰ τὸ πλεονεχὲς τῆς Ἑρυθρᾶς Κίνας». Πραγματικῶς, ἡ γνώσις τῶν Ἀφρικανῶν διὰ τὸν ῥόλον τὸν ὁποῖον παίζει τὸ Πεκίνον ἔχει ἤδη ἀποδείχθῆ, ὅταν ἀρκεταὶ χώρας διεμαρτυρήθησαν ἐπίσημος διὰ τὴν ἀνάμιξιν τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας εἰς τὰς ἐσωτερικὰς των ὑποθέσεις.

Ὁ Πρωθυπουργὸς Τσοῦ Ἐν-Λάι εἶπε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου του εἰς τὴν Ἀφρικὴν τὸν παρελθόντα Ἰούνιον, ὅτι μῖα ὑπερβολικὰ εὐνοϊκὴ κατὰστασις πρὸς ἐπαναστάσιν ἐπικρατεῖ σήμερον, ὄχι μόνον εἰς τὴν Λατινικὴν Ἀμερικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀφρικὴν καὶ Ἀσίαν. Αὐτὰ ἐπανεληθήσαν ἀπὸ τὸν Χὸ-Λούγγι, κομμουνιστὴν ἡγέτην τῆς Ἑρυθρᾶς Κίνας. Ὁμιλῶν οὕτως εἰς τὸ Πεκίνον διὰ τὰς ὑπερτριάνοντα χώρας τῆς Ἀφρικῆς, αἱ ὁποῖαι ἐκέρδιον τὴν ἀνεξαρτησίαν των, ὁ Χὸ ἐκάλεσε τοὺς λαοὺς αὐτῶν τῶν χωρῶν «νὰ μεταφέρουν τὴν ἐπαναστάσιν πρὸς τὰ ἑλπόμενα». Προσέθεσε μάλιστα: «Ἐπάγει μία περιφρονητικὴ διάθεσις ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Ἀφρικὴν».

Τὰ πρόσφατα ὅμως γεγονότα τῆς Ἰνδουησίας ἐβοήθησαν εἰς τὸ νὰ καταστῆ ἐμφανεστάτον αὐτό, τὸ ὁποῖον οἱ ἡγέται τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας ἔχουν κατὰ νοῦν. Καὶ τὸ παρήγορον ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ὄρεξις τῶν Ἰνδουησιῶν ὅσον καὶ τῶν Ἀφρικανῶν, νὰ ὑποκύβουν εἰς αὐτὴν τὴν κινεζικὴν προσπάθειαν διὰ ἀνάληψιν τῆς ἐξουσίας τῶν χωρῶν των ὑπὸ τῶν Κομμουνιστῶν.

B. E. WEST

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἡ Συναξία εἰς τῆς 3ης σελίδος

ἰσότης—ποῦ δὲ ἀγαπᾶται ὁ νόμος τοῦ καλύτερου—, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἐλευθεροπόλιν. Ἐπικρατεῖ ὁ νόμος τοῦ ἰσχυροτέρου. Οἱ ἰδιοκτήται των ἐφημερίδων καὶ ἡ ὁποσθεν αὐτῶν κρυμμένη κεφαλαιοκρατία εἶναι οἱ μοναδικοὶ, ὅτινες δύνανται νὰ γράφουν ὅτι θέλουν. Αὐτοὶ προπαγανδίζουν διὰ τοῦ Τύπου τὰς ἀπόψεις των εἰς τὸν λαόν καὶ καταπνίγουν πᾶσαν ἀντίθετον γνώμην.

Διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας εἰς τὸν Τύπον τὸ Κράτος εἶναι φειδωλὸν εἰς νόμους. Ἡ κυκλοφορία τῶν ἐκδομένων ἐφημερίδων δὲν κατοχυροῦται κατὰ κανένα τρόπον, ἀφιεμένον τοῦ πεδίου ἐλευθεροῦ διὰ ἀγῶνας θεμιτοῦς ἢ ἀθεμιτοῦς. Αἱ ἐφημερίδες εἶναι ὅπως τὰ ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται ὑπὸ τῶν καταστημάτων μόνον ὅταν παρουσιάξουν ἐμπορικὸν κέρδος δι' αὐτά. Οὐδεὶς νόμος διατάσσει τὴν ὑπαχρεωτικὴν πώλησιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐφημερίδων. Κατὰ συνέπειαν μένει ἀνοικτὸν τὸ ἔδαφος διὰ μπουκόταξ ἐνίων ἐφημερίδων. Ἐκαστος ἐφημεριδοπώλης δύναται, ἔαν θέλῃ, νὰ μὴ πωλῇ τὰς ἐφημερίδας, τὰς ἀντιθέτους πρὸς τὰς πολιτικὰς του πεποιθήσεις. Ὅλα αὐτὰ γίνονται ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τοῦ Τύπου. Ἀποτελοῦν ὅμως αὐτὰ κατοχυρωσιν τῆς ἐλευθερίας ἐκφράσεως τῆς γνώμης τῶν πολιτῶν;

Ὁ Τύπος εἰς Ἑλλάδα, ὄχι μόνον δὲν ἐλέγχεται, με ἀποτέλεσμα αἱ ἐκφραζόμεναι θέσεις νὰ εἶναι συχνὰ ἀναρχικαί, ἀντικρατικαί καὶ ἀνθεθνικαί, ἀλλὰ προσέτι ἀποτελεῖ κλειστὸν πεδίου, δι' ὅσους ἔχουν τὰς δυνατότητας νὰ τὸν κατέχουν, με ἀποτέλεσμα νὰ ἀποστομῶνεται ἡ πραγματικὴ θέλησις τοῦ λαοῦ. Ὁ Τύπος κυβερνᾷ. Καὶ ὁ λαὸς ἀκαλοῦθαι ἀδούλωτος.

Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀσυδοσίαν τοῦ Τύπου, ἡ μόνη μας ἐλπίς δι' ἓν καλύτερον μέλλον τοῦ λαοῦ μας εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τῆς ὑγιούς μερίδος τοῦ Τύπου. Διότι ὑπάρχουν καὶ ὑγιῆ στοιχεῖα.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΕΝ ΑΛΛΟΤΕ ΤΟΝ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ Ο Κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Καί τώρα;

ΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΠΤΑ



—Γιά όνομα του Θεού! Τι άερας φυσάει στην 'Αμερική;



Η προχθεσινή «μανομαχία» εις την Βουλήν

Ο Κ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ



ΟΙ ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ. — Καλώς τόν άρχηγό μας!

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ



ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ. — "Ε, λοιπόν πιστευομεν και εις τόν κατευνασμόν!...

ΟΤΑΝ ΟΙ ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ



ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ. — Παρακαλώ, μη με διακόπτετε!..

"Ενα μεγάλο άστέρι του μιούζικ χάλ, ή Ροζίτα Σεράνο, έρχεται στην 'Αθήνα. Καί τó κέντρον «'Αρζεντίνα» όπου εμφανίζεται γίνεται κάθε βράδυ προσκύνημα των κοσμικών ιδίως κύκλων της πόλεως. Τακτικός θαμών και ό κ. Παπανδρέου, ό όποιος όμως φαίνεται ότι συγχρόνως ζηλοτυπει ελαφρώς τήν ξένην αυτήν δεμ-τέττα, πού έγινε τόσο γρήγορα και τόσο πολύ δημο-φιλής. Δέν εξηγείται διαφορετικά τó γεγονός πού ά-νέγραψαν οι έφημερίδες ότι «...Χθές τó βράδυ ή Ροζίτα Σεράνο ήναγκάσθη νά επιβάλη σιγήν εις τόν κ. Παπαν-δρέου, ό όποιος ήγόρευεν ένώπιον συντροφιάς φίλων του εις τó καμπαρέ «'Αρζεντίνα» κλπ. κλπ.

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΜΕΤΑΞΑΣ

(Αποσπάσματα εκ λόγων του άειμνήστου Άρχηγού)

‘Η διαφορά μεταξύ ‘Εθνικού και Κομματικού Κράτους

Το Κράτος τής 4ης Αύγουστου είναι Κράτος τελείως διάφορον, πού χωρίζεται με χάσμα άγεφύρωτον από το προαγουστιανόν Κράτος. Το προαγουστιανόν Κράτος, έστηρίζετο επί τής βασικής ιδέας τής ατομικής άνεξαρτησίας. Το Κράτος τής 4ης Αύγουστου, στηρίζεται επί τής βασικής ιδέας τής ώργανωμένης έθνικής μάχης. Το προαγουστιανόν Κράτος ήτο Κράτος ούδέτερον, άνευ ήθικών σκοπών—το «ήθικόν» το λέγω με την γενικώτεραν σημασίαν τής λέξεως—ήτο Κράτος μηχανή, Κράτος άψυχον. Το Κράτος τής 4ης Αύγουστου έχει ιδίαν ζώην και είναι ζώον οργανισμός, έχων ιδίους σκοπούς, προς πραγμάτωσιν τών όποιων τείνει με όλας του τας δυνάμεις. Το Κράτος τού προαγουστιανόν ήτο Κράτος περιωρισμένον μεταξύ ομάδος ατόμων πολιτευομένων. Το Κράτος τής 4ης Αύγουστου είναι Κράτος γενικώτερον, βασίζομενον επί όλοκλήρου τής έθνικής μάχης και επί πάσης ώργανωμένης ομάδος, είτε προς κοινωνικόν σκοπόν, είτε προς οικονομικόν σκοπόν, είτε προς πολιτικόν σκοπόν. Έπομένως μεταξύ τών δύο Κρατών δεν δύναται να υπάρξη καμία κοινότης.

Και το εύχάριστον είναι ότι η Μεταβολή τής 4ης Αύγουστου επήλθε χωρίς καμμίαν αντίδρασιν και χωρίς μηδέν τον ελάχιστον σπασμόν. Τουτό δε συνέβη, διότι ο οργανισμός του προαγουστιανού Κράτους, έντελώς μηχανικός και διευθυνόμενος εκάστοτε από τα κόμματα, τα όποια, αλληλοδιαδεχόμενα εκαστον, εκηδεμόνευον την μηχανήν αυτήν, είχε σταματήσει έντελώς, διότι τα κόμματα είχαν εκλείψει, πρώτον μιν διότι έπαυσεν ύφισταμένη ή γενεσιουργός δύναμις, ή όποια τα παρήγαγε και συνεπώς δεν είχαν λόγον ύπάρξεως, και δεύτερον διότι εύρέθησαν εις μίαν άντινομίαν, του ότι αι άρχαι, τας όποιας ύπεστήριζον άπέναντι τών εκλογέων των δια τας ψήφους των, ήσαν άρχαι έντελώς τεχνικαί, αι όποια δεν ύφισταντο κατόπι, όταν ήρχετο ο καιρός δια να τας πραγματοποιήσουν. Και δια τουτό έβλεπε κανείς κόμματα άστικα συμμοιχούντα πλήρως με τον Κομμουνισμόν, ως και κόμματα άστικά, τα όποια εύρίσκοντο εις πλήρη αντίθεσιν προς άλλα άστικά κόμματα, συμμοιχούντα επίσης μεταξύ των, χωρίς να αισθάνωνται καμμίαν ύποχρέωσιν να εξηγήσουν τους λόγους τής συνεργασίας των. Άρα τα κόμματα απέθανον όπως τουτό ήτο φυσικόν δια κάθε οργανισμόν, ο όποιος δεν λαμβάνει από την γήν τον χυμόν, τον άπαραίτητον δια την ύπαρξίν του. Ο οργανισμός αυτός θνήσκει, όπως θνήσκει και τής οργανισμός ο όποιος μεταβάλλει τους όρους τής ζωής του. Δια τουτό όφείλω να όμολογήσω ότι την 4ην Αύγουστου δεν εύρον καμμίαν αντίδρασιν. Και τουτό είναι εύτύχημα δια τον ‘Ελληνικόν Λαόν.

Την έννοιαν του Κράτους ήδη την επεκτείνωμεν. Όπως σας είπα, πάσα όμας ώργανωμένη έν τη κοινωνία άποτελεί είτε άμέσως, είτε έμμέσως, είτε έν όλω, είτε έν μέρει, μέρος του Κράτους. Έπομένως ομάδες έν τη ‘Ελληνική κοινωνία άδιάφοροι προς το Κράτος, είτε προς την τύχην του, είτε προς τους σκοπούς του, δεν είναι δυνατόν να νοηθώσι. Διότι από τής στιγμής κατά την όποιαν το Κράτος έχει ήθικούς σκοπούς και γενικούς σκοπούς, κάθε όμας η άντιτίθεται προς το Κράτος και δέον να εκλείψη, η βρθηί το Κράτος και τότε πρέπει να είναι βοηθός του.

Ο κομμουνιστικός κίνδυνος, ενοιώθατε όλοι σας, έτι δεν ήτο φάντασμα, ήτο πραγματικότης. Σιγά-σιγά και ύπουλα ο άπαισιος έχθρος έπροχωρούσε μέσα στο σχολείο, μέσα στον στρατώνα, μέσα στο εργοστάσιο, μέσα στο σπίτι μας. Έπροχωρούσε και απειλούσε να συντρίψη τα πάντα, να γελοιοποιήση τη θρησκεία, να διαλύση την οικογένεια, να καταρρακώση την παιδεία. Άν ήσαν τρελλοί οι άνθρωποι αυτοί η όχι, δεν το ξέρω. Εκείνο που ξέρω είναι, ότι ήσαν όργανα μιάς διεθνούς κινήσεως και αι ένέργειαι των δεν έβγαίναν από καμμιά έσωτερική ανάγκη τής ‘Ελλάδος, άλλ’ εκανονίζοντο άπ’ έξω, από τα διεθνή των κέντρα. Μέσα στη γενική άνάτροπή, που λογάριζε ο κομμουνισμός, η ‘Ελλάς ήτο ένα κομμάτι του μεγάλου παιγνιδιού, που έπρεπε να θυσιασθή στην ώρα του, χάριν τής γενικής καταστροφής. Και η ώρα, που είχαν όρισθή δια την ‘Ελλάδα, ήτο η 5η Αύγουστου. Έμεις μιά μέρα πριν, την 4ην Αύγουστου, τους έπρολάβαμε. Δεν σας έμεινεν άμφιβολία δια τον κίνδυνον που είχατε διατρέξει. Έβλέπατε μπροστά σας να παίζεται το παιγνίδι όλόκληρο. Δια τουτό είχαν νεκρωθή αι εργασίαι στην ‘Ελλάδα και πολλοί πολι-

ται έφευγαν από το βορεινά διαμερίσματά της δια να εύρουν καταφύγιον άλλου, φανταζόμενοι, ότι μπορούν να άποφύγουν τον φοβερόν κίνδυνον, πην γενικήν καταστροφήν, όπου και αν έπήγαιναν. Άλλά τουτό δεν θα ήτο δυνατόν. Ίδετε την ‘Ισπανίαν, ένα Έθνος ιστορικόν, γενναίον, και υπερέφανον, δια να αναλογισθήτε τί θα άνέμενε την φτωχή ‘Ελλάδα.

Άπό τον όλεθρον αυτόν σας έγλύτωσεν η 4η Αύγουστου.

Άπό την συμφοράν αυτή, ‘Ελληνικέ λαέ, δεν ήμπορούσαν να σε γλυτώσουν τα κόμματα.

Τα κόμματα είχαν γηράσει πλέον και εξαντληθή μέσα σε μακράς άκαταπαύστους έσωτερικάς διαμάχας, αι όποια είχαν κατασπαταλήσει και πάν ό,τι καλόν υπήρχεν από τους άρχικούς δημιουργούς των. Ήσαν πλέον όργανισμοί νεκροί. Δεν έβλεπαν πλέον παρά ψήφους, δεν έβλεπαν παρά πως θα κερδίσουν ψήφους με όποιοδήποτε μέσον και με όποιοδήποτε θυσία. Δεν ένδιεφέροντο δια την ποιότητα των ψήφων. Άδιαφορούσαν αν ήσαν αι ψήφοι αυταί, ψήφοι κομμουνιστών, ψήφοι εκμεταλλευτών του δημοσίου χρήματος, ψήφοι άπάτριδων. Όλοι το ίδιο ήσαν. Άρκει όλοι αι ψήφοι αυταί με τας ψήφους των τιμίαν ανθρώπων να τους έδιδαν άριθμητικώς την έξουσίαν.

Λες και είχαν προαισθανθή το τέλος των και υπέσχητον σε όλους τα πάντα. Στον ένα θέσιν, στον άλλον διορισμόν, στον άλλον έπιχειρήσει, εις άλλον παραβάσει των νόμων, εις άλλον προνόμια και έξαιρέσει, εις τον εργάτην μεγάλα ήμερομισθία, εις τον εργοδότην πόλεμον κατά του κομμουνισμού, εις τον κομμουνιστήν πόλεμον κατά του εργοδότου. Όλα δια την ψήφον. Και μέσα στο κυνήγημα αυτό τής ψήφου έσβύνετο το σύνολον, έσβύνετο η Πατρίς. Δεν λέγω ότι μεταξύ αυτών δεν υπήρχαν και τίμιοι άνθρωποι. Υπήρχαν. Άλλά και αυτών η καλή διάθεσις έσβύνετο μπροστά στην άνάγκη του κυνηγητού τής ψήφου.

Άλλά, Έλληνες, το κυνηγητό αυτό ήτο δράμα όλόκληρο δια την ταλαίπωρη ‘Ελλάδα. Το κυνηγητό αυτό επλήρωνε ο δημόσιος προϋπολογισμός με δισεκατομμύρια, επλήρωνε δηλαδή ο λαός με τους φόρους του, με τον ιδρώτα του, με το αίμα του, και η ελληνική κοινωνία με την διαφθορά που τής προξενούσαν.

Η Βουλή, πολίται τής ‘Ελλάδος, είχε μεταβληθή σε αίθουσα όπου, δυστυχώς, τα ιερώτερα τής πατρίδος είχαν καταστήσει άντικείμενον κομματικών συμβιβασμών. Μέσα σε καπνούς, σε κοφές και τρομακτική άδιαφορία, μέσα σε μιά άδηλη κατάσταση προσεφέροντο τα πολυτιμώτερα τής ‘Ελλάδος. Όσοι από σας είχατε την κακή τύχη να παρευρεθήτε ποτέ σε συνεδρίαση τής Βουλής, στα θεωρεία κατά τα τελευταία χρόνια, μη μου πητε ότι δεν φύγατε άδηιασμένοι από την κατάστασί της. Άκόμα, μη μου πούν οι τίμιοι άνδρες, που ήσαν κατά καιρούς μέλη τής Βουλής, ότι δεν απέστρεψαν το πρόσωπόν των από έντροπήν και άδηϊαν και δεν έσπευσαν να φύγουν, ειότι δεν βαστούσαν πλέον να βλέπουν τη σαπίλα της.

Μάλιστα, πολίται Έλληνες, είχε σαπίσει ο κοινobουλευτισμός. Μαζί με το γήρας του προσετέθη και η μεταγγισις του κομμουνιστικού αίματος, του τόσο δραστικά δηλητηριώδους αυτού αίματος και του έφερε μιά ώρα αρχύτερα το θάνατό του. Δεν ήμπορούσε, πολίται τής ‘Ελλάδος, να μεταβήσιν σε κανένα δημόσιον γραφείον να ζητήσης το δικαίό σου, εάν δεν σε συνώδευε ο κομματάρχης, προς τον όποιον θα είχες ύποδουλωθή από πριν και στον όποιον έδιδες πολλές φορές και χαρτί που του ώρκίζεσθ δια την ύποδουλώσιν σου. Δεν ήμπορούσε να εισαι δημόσιος υπάλληλος, αν δεν υπέκυπτες στη βία και στη δεσποτεία του κομματάρχου, διότι άλλοίως «δεν θα ήσο δικός του» και δεν θα είχες θέσιν παρά εις τα πέρατα τής ‘Ελλάδος, αν δεν έχανες και το ψωμί σου. Τα όργανα τής δημοσίας ασφαλείας ήσαν υπό τας διαταγας και του μικρότερου κομματάρχου, του μικρότερου δήμου.

Κόπιασε τότε έσθ ο μικρός χωρικός, ο μικρός έπιτηδευματίας, ο μικρός χειροτέχνης, ο μικρός έμπορος, ο φτωχός εργάτης, κόπιασε να παρπανοηθή δια την άδικίαν που σου κάνανε.

Έτσι αναγκασθήκατε και σεις, Έλληνες πολίται, να μάθετε να ζητάτε και άδικα και παράνομα



πραγματα, αφού σας τα κατώρθωνε ο κομματάρχης. Έσένα δε, εργάτη, και όταν ακόμη απελάμβονες το ψωμί σου και ήσο εύχαριστημένος, σου έκοβε το ήμερομισθιο ο κομμουνιστής ως έρανο δια τους άνατρεπτικούς του σκοπούς και σε έβίαζε και σε άπεργίες και σε ταραχάς, κόβοντας το ψωμί σου και φοβερίζοντας έσένα το φτωχό οικογενειάρχη, τον προστάτη γυναικός και παιδιών, ότι, αν δεν υπακούσης, θα σε σβύση από τα σωματεία του, δια να μη μπορείς ποτέ να βρης εργασία.

Και έζησες, Έλληνικέ Λαέ, από κάτω από τη διπλή αυτή τυραννία του κομματάρχου και του κομμουνισμού, που σου έλεγαν ότι έτσι πρέπει να ζής δια να εισαι ελεύθερος.

Και εις το τέλος τα κόμματα σε παρέδωκαν, άλλα μιν έπισήμως, άλλα δε άνεπισήμως, εις τον κομμουνισμόν, δια να έχης... μεγαλύτερη ελευθερία!!

Άπό αυτή τη διπλή τυραννία, που σου είχε άφοιρέσει κάθε αίσθημα πατριωτισμού, κάθε αίσθημα αξιοπρεπείας, που σε είχε ρίξει σε τελεία άπόγνωσι και άπογοήτευσιν, ώστε—μη τα άρνηθής—να βαρβάρης και τον έαυτό σου ακόμα και να ζητήσης περιπέθειες καταστρεπτικές και δια τον έαυτόν σου άκόμη, σε ελευθερώσαμεν ήμεις.

Εάν εύθης μετά την 4ην Αύγουστου ήσθάνητε όλοι σας γενικήν ανακούφισιν, τουτό όφείλεται εις το ότι αισθανθήκατε θαθειά ότι απηλλάγητε από το βάρος πής διπλής αυτής τυραννίας, εις το ότι είδατε πλέον τον έαυτό σας πραγματικά ελεύθερο.

Όταν κάθε τρία-τέσσαρα χρόνια—τί λέω τρία τέσσαρα χρόνια;—όταν κάθε έξη μήνες σε έφερναν στην κάλπη δια να ψηφίσης και σου έλεγαν ότι ψηφίζεις μυστικά, ενώ όλοι σας έγνωρίζατε ότι ψηφίζετε φανερά, και έψηφίζατε κάτω από την άπειλή των κομματάρχων και κάτω από τας ύποσχέσεις των ατομικών προς τον καθένα παροχών εις βάρος του συνόλου, ήσουν ελεύθερος; Το ξέρω ότι έψηφίζατε με τιμολον και με τον όρκον μέσα σας να εκδικηθήτε μιά μέρα τα κόμματα αυτα, άλλα δεν ήσασθε ελεύθεροι! Όταν εύθης μετά τας εκλογας έτύχαινε να έλθη εις την έξουσίαν εκείνος που δεν έψηφισες και ήσουν εκτεθειμένος στην καταδίωξι που ατόμου σου, τής δουλείας σου, του ψωμιού σου, όταν δεν εύρισκες καμμιά προστασία από κανένα όργανο τής έξουσίας, που ήτο στα χέρια του άντιθέτου κόμματος, ήσουν ελεύθερος; Δεν έθεωρείσο καν Έλληνα, διότι δεν ήσο δικός τους. «Ήσουνα μαύρος». Όταν στη βουλή έχάνοντο ώρες και ήμερες όλόκληρες και έβδομάδες σε λόγους και ρητορείες και κανείς δεν έφρόντιζε δια τα γενικά σου συμφέροντα, ήσουν ελεύθερος; η μήπως τάχα ήσουν κυρίαρχος; Όταν τα κόμματα σε έφερναν σε έμφυλίους ρήξεις, σε ρήξεις Έλλήνων προς Έλληνας, δια να καταλάβουν ποτέ το ένα και ποτέ το άλλο την έξουσία, και έγέμισε η ‘Ελλάς από πάθη και από μιση και από αίματα, και όταν έχωρίζοντο οικογένεια και αδελφός εκόκτωνε τον αδελφό από τον άφάνταστο φανατισμό που σας δημιουργούσαν, όταν από όλα αυτα έσβύνετο η Πατρίς, ήσουν ελεύθερος; η μήπως τάχα ήσουν κυρίαρχος; Όταν ο κομμουνισμός επανεστάτει το μαθητή κατά του διδασκάλου, το παιδί κατά του πατέρα, το κορίτσι κατά τής μητέρας, όταν ο δάσκαλος έμάθει στα παιδιά να μη σέβωνται τίποτε, ούτε άκόμη και την οικογενειακή των τιμή, όταν έβλεπες το παιδί σου διεφθαρμένο και επαναστατημένο και δεν ήμπορούσε να κάμης τίποτε, διότι τον κομμουνιστή διδάσκαλο τον έπροστάτευε ο Υπουργός του κόμματος, ήσουν ελεύθερος;

Αυτή ήτανε η ψεύτικη ελευθερία, με την όποια τα κόμματα σε άπατούσαν και σε άποκοίμιζαν τόσα χρόνια και από κάτω από την όποια εκρύβετο το άτρομακτική τυραννία του κομμουνισμού.

Άπό την τυραννία αυτή σε έγλύτωσε η 4η Αύγουστου. Άπό την 5ην Αύγουστου εισαι πραγματικά ελεύθερος.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΙΣ



ΚΟΜΜΑΤΟΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

1

Ζητούμεν δια την Ελλάδα πολίτευμα, εις τὸ ὁποῖον νὰ ἐκφράζεται ἡ αἴγλη τοῦ παρελθόντος μαζί με τὴν πεποίθησιν καλυτέρου μέλλοντος. Ἐν τοιοῦτον κοινωνικὸν σύστημα, ἀντάξιον τῶν ἱστορικῶν εὐθυνῶν τῆς πατρίδος, δὲν δύναται εἶμὴ νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν ἀξιών καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ.

2

Ζητούμεν τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν κοινοβουλευτικῶν κομμάτων, ὡς φορέων ἀναρχίας καὶ διχασμοῦ καὶ τὴν ἀντικατάστασιν των δι' ἐνὸς καὶ μοναδικοῦ κόμματος ἐκπροσωποῦντος τὴν ἐνιαίαν πολιτικὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους.

3

Ζητούμεν ὡς ἀξιολογικὸν κριτήριον διὰ τὴν πολιτικὴν ἡγεσίαν τοῦ κράτους νὰ λαμβάνεται ἡ ποιότης καὶ ὄχι ἡ ποσότης, ἡ ὁποία ὑποβιβάζει τὰς ἀξίας εἰς ἀριθμούς.

4

Ζητούμεν τὴν δημιουργίαν Ἐθνικοῦ Κράτους ἱκανοῦ νὰ ἐμπνέη τὸν λαὸν πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ νὰ προστατεύη τὸ ἔθνος ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς κινδύνους καὶ τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιβουλὰς.

5

Ζητούμεν τὴν ἐδαφικὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἔθνους καὶ τὴν ὀπισσώδηποτε συνένωσιν τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν μας μετὰ τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Ἐπίσης τὴν ἀναθεώρησιν πάσης διεθνούς συμφωνίας, ἡ ὁποία σημαίνει δι' ἡμᾶς μόνον ὑποχρεώσεις.

6

Ζητούμεν τὴν ἐνότητα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ κάθε ἀποψίν, διότι ἡ ἐνότης τοῦ λαοῦ εἶναι ταυτόσημος πρὸς τὴν ὑπαρξίν καὶ εὐημερίαν τῆς φυλῆς.

7

Ζητούμεν τὸ γενικὸν συμφέρον νὰ προηγῆται τοῦ μερικοῦ καὶ βάσει αὐτῆς τῆς ἀρχῆς νὰ καθορίζωνται αἱ ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι καὶ τὰ δικαιώματα.

8

Ζητούμεν τὴν προστασίαν τῆς ἐλληνικῆς Φυλῆς ἀπὸ τὰ ἀλλόφυλα στοιχεῖα, καθὼς καὶ τὴν λήψιν μέτρων ἐπιστημονικοῦ εὐγονισμοῦ ἀπαραιτήτων διὰ τὴν ποιοτικὴν βελτίωσιν καὶ ποσοτικὴν αὐξήσιν αὐτῆς.

9

Ζητούμεν πόλεμον ἀμείλικτον καὶ ὀλοκληρωτικὸν ἐναντίον τοῦ μπολσεβικισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ κοινωνικὸν ψεῦδος καὶ στίγμα τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ.

10

Ζητούμεν τὴν τελείαν ἀπαγόρευσιν καὶ καταπολέμησιν πάσης θεωρίας πολιτικῆς, θρησκευτικῆς ἢ κοινωνικῆς, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἐμποδίζεται ἡ ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων ἀπέναντι τοῦ ἔθνους.

11

Ζητούμεν ἡ μορφή τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας νὰ εἶναι ἐργατικὴ, ἐπιβαλλομένης τῆς ἐργασίας εἰς πάντας τοὺς πρὸς τοῦτο ἱκανούς.

12

Ζητούμεν ἡ κατανομή τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος νὰ εἶναι δικαία καὶ ἀνάλογος τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προσφορᾶς ἐκάστου ἀτόμου πρὸς τὸ σύνολον, προστατευομένης συγχρόνως τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας.

13

Ζητούμεν τὴν ἐφαρμογὴν συστήματος σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας, οὕτως ὥστε διὰ τῆς ὀργάνωσης τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομίας νὰ διαλυθῇ ἡ παρασιτικὴ κεφαλαιοκρατία.

14

Ζητούμεν τὴν κρατικοποίησιν τῶν δημοσίου ἐνδιαφέροντος ἐπιχειρήσεων, αἱ ὁποῖαι ἐξέπεσαν τοῦ κοινωνικοῦ των προορισμοῦ καὶ ἐξυπηρετοῦν ἐγωιστικὰ συμφέροντα.

15

Ζητούμεν τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν κεφαλαιοκρατικὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὰ ἄδικα οἰκονομικὰ βάρη, τὰ ὁποῖα ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν ἡ ἀρχουσα πλουτοδημοκρατικὴ τάξις.

16

Ζητούμεν τὴν κατάργησιν τοῦ ὀριζοντίου διαχωρισμοῦ τοῦ λαοῦ εἰς τάξεις, τὴν καταστολὴν τῆς μεταξὺ αὐτῶν πάλης καὶ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἐργαζομένου πληθυσμοῦ καθέτως εἰς συνεταιρισμούς, ὑπηρετοῦντας τὸ ἐθνικὸν συμφέρον.

17

Ζητούμεν τὴν οἰκονομικὴν ἀσφάλειαν καὶ κοινωνικὴν πρόοδον τῶν ἐργατικῶν καὶ ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τοὺς πνεύμονας τοῦ ἔθνους καὶ αἱ ὁποῖαι σήμερον μαστίζονται ἀπὸ τὰς κοινωνικὰς πληγὰς τῆς ἀνεργίας, μεταναστεύσεως καὶ ἀστυφιλίας.

18

Ζητούμεν τὴν ὑγειονομικὴν ἀσφάλειαν ἀπάντων τῶν πολιτῶν, ἥτις δέον νὰ ἀποτελῇ καθῆκον τοῦ κράτους πρὸς αὐτούς.

19

Ζητούμεν τὴν θέσπισιν ἐθνικοῦ δικαίου εἰς τὸ ὁποῖον γνώμων νὰ εἶναι τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου καὶ ρυθμιστῆς ἡ ἠθικὴ συνείδησις τοῦ λαοῦ.

20

Ζητούμεν ἡ ἐκπαίδευσιν νὰ εἶναι ἐλληνικὴ καὶ νὰ ἀποσκοπῇ πρὸ πάντων εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ τῆς ὑπερφηφείας τοῦ Ἑλλήνου.

21

Ζητούμεν τὴν ἔνταξιν τῆς νεολαίας εἰς Πανελλήνιον Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν, διὰ νὰ ἀποκτήσουν οἱ νέοι συνείδησιν τῶν καθηκόντων των ἀπέναντι τοῦ Κράτους.

22

Ζητούμεν τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑψίστης ἀποστολῆς τοῦ στρατοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴν ὀλόπλευρον ἐξύψωσίν του, ὥστε νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν πρέπουσαν κοινωνικὴν θέσιν.

23

Ζητούμεν τὴν δημιουργίαν καλῶν σχέσεων μετὰ τὰ λοιπὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη καὶ τὴν ἐλληνικὴν συμβολὴν πρὸς προστασίαν τῶν κοινῶν συμφερόντων καὶ τοῦ μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

24

Ζητούμεν τὴν ὀλόψυχον ἀφοσίωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἐλληνικὸν τρόπον ζωῆς, ὅστις ὡς σκέψις καὶ ὡς πράξις ἀπέτελεσε τὴν πηγὴν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ.